XII. évfolyam, 18. szám
1956 május 3.

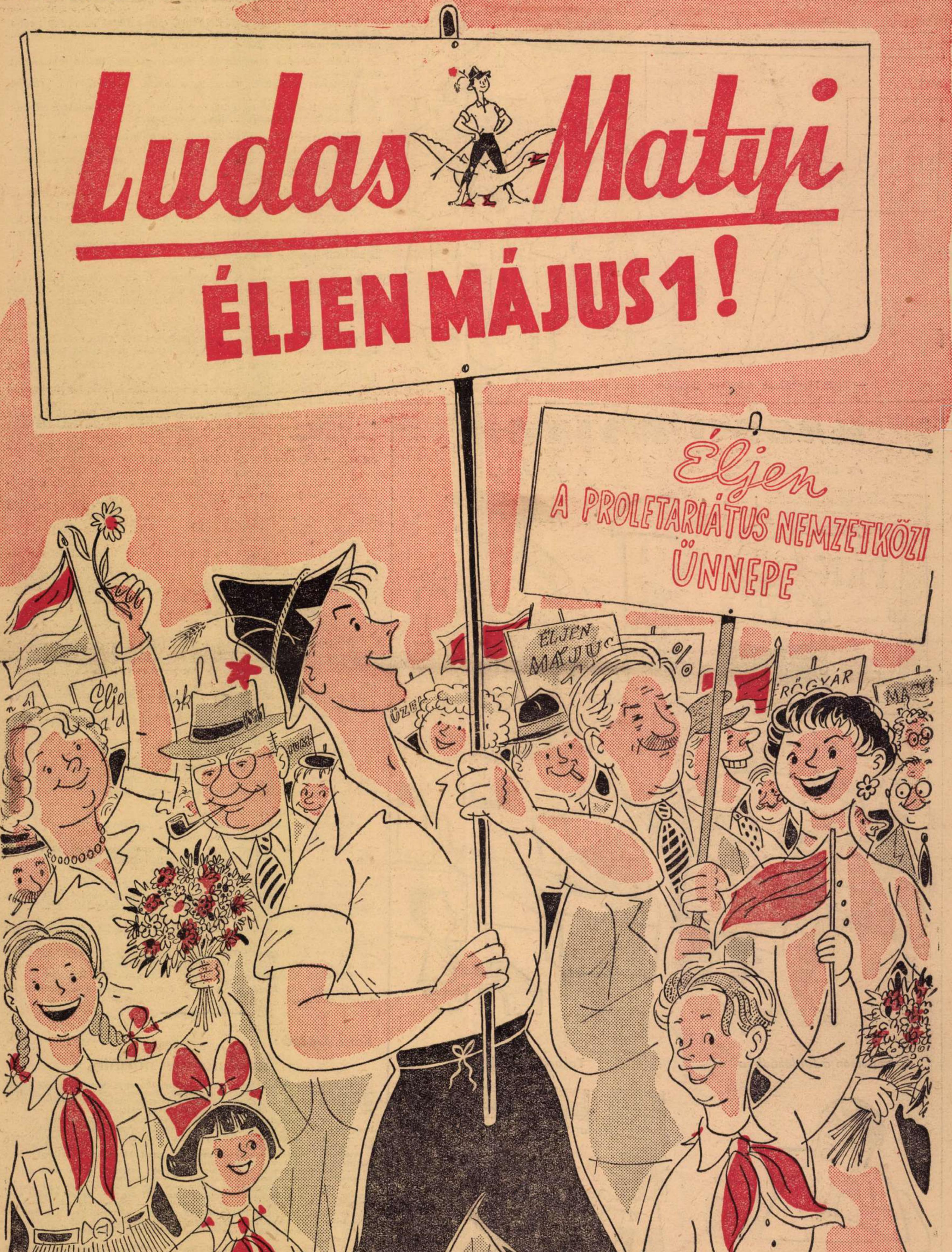
Ludas Matyi
ÉLJEN MÁJUS 1!
Éljen
A PROLETARIÁTUS NEMZETKÖZI
ÜNNEPE
ÉLJEN MÁJUS 1
%
RŐGYÁR
ÜZE
MÁ
Élje
a d

Ára 70 fillér

Ilyen téeszek is vannak még

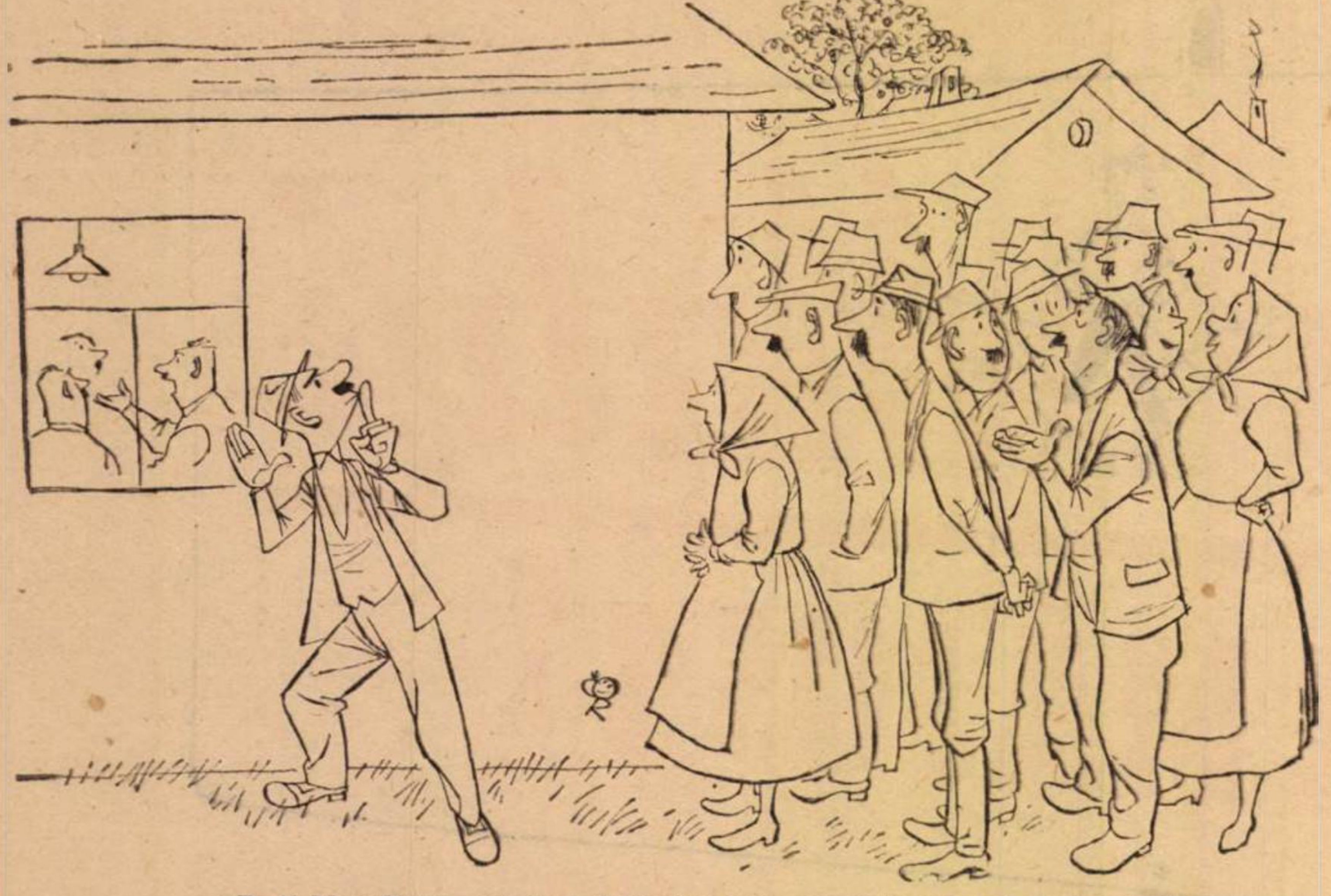

— Pszt! Maradjunk csöndben, különben sosem tudjuk meg, mit határoztunk...

KASSO RAJZOK

Az üzlet előtt

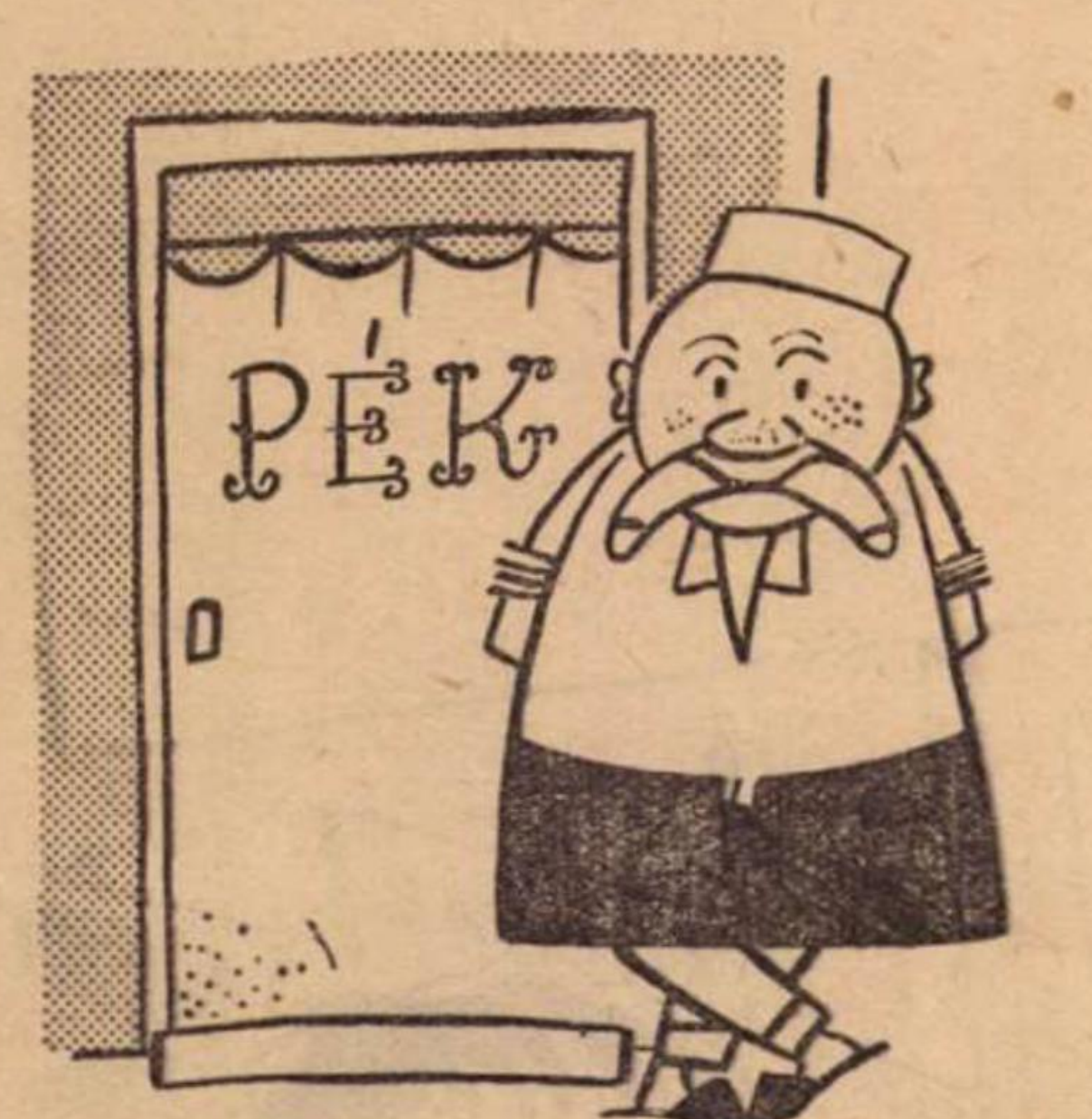

A fakir kirándul

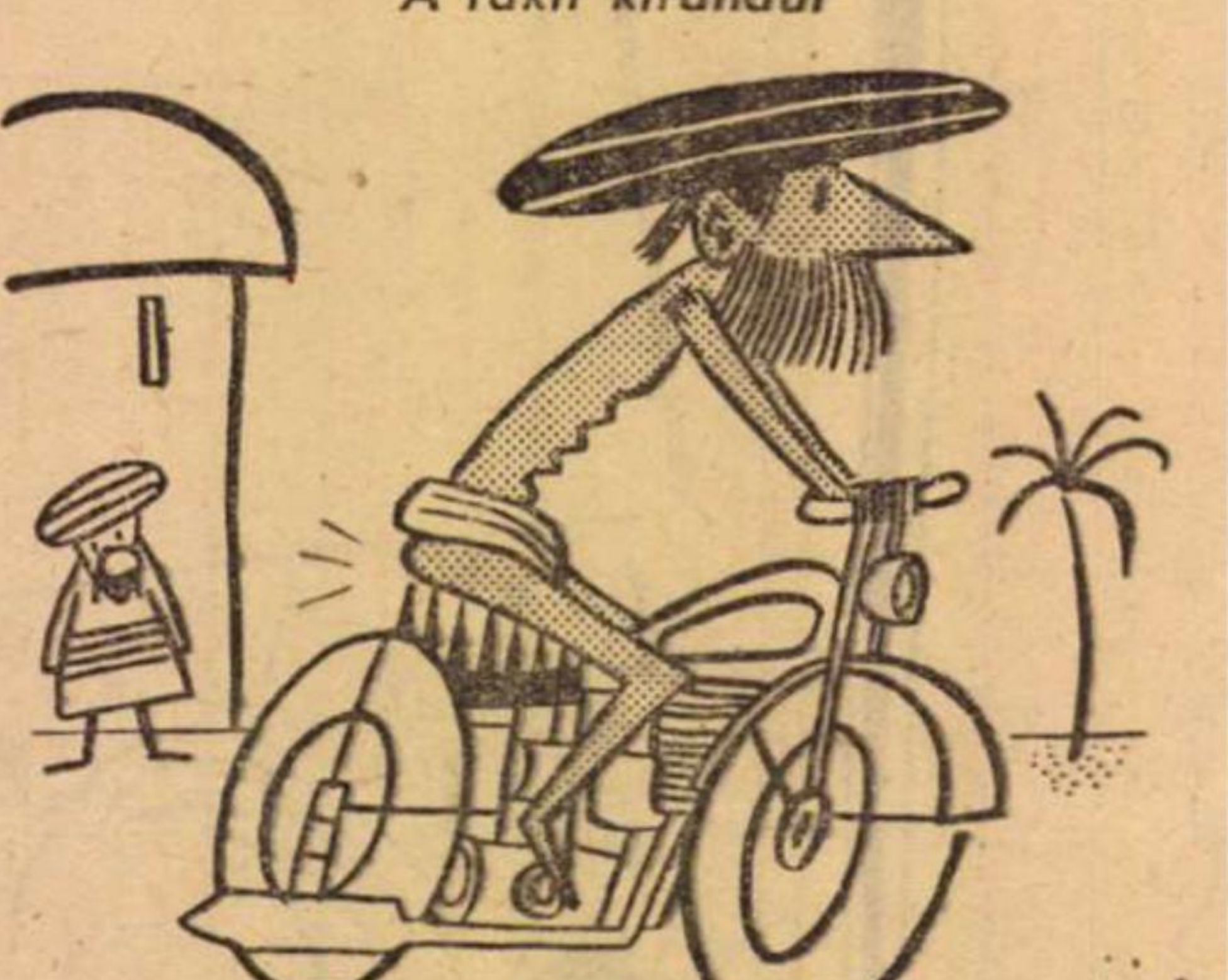

Az Északi Sarkon

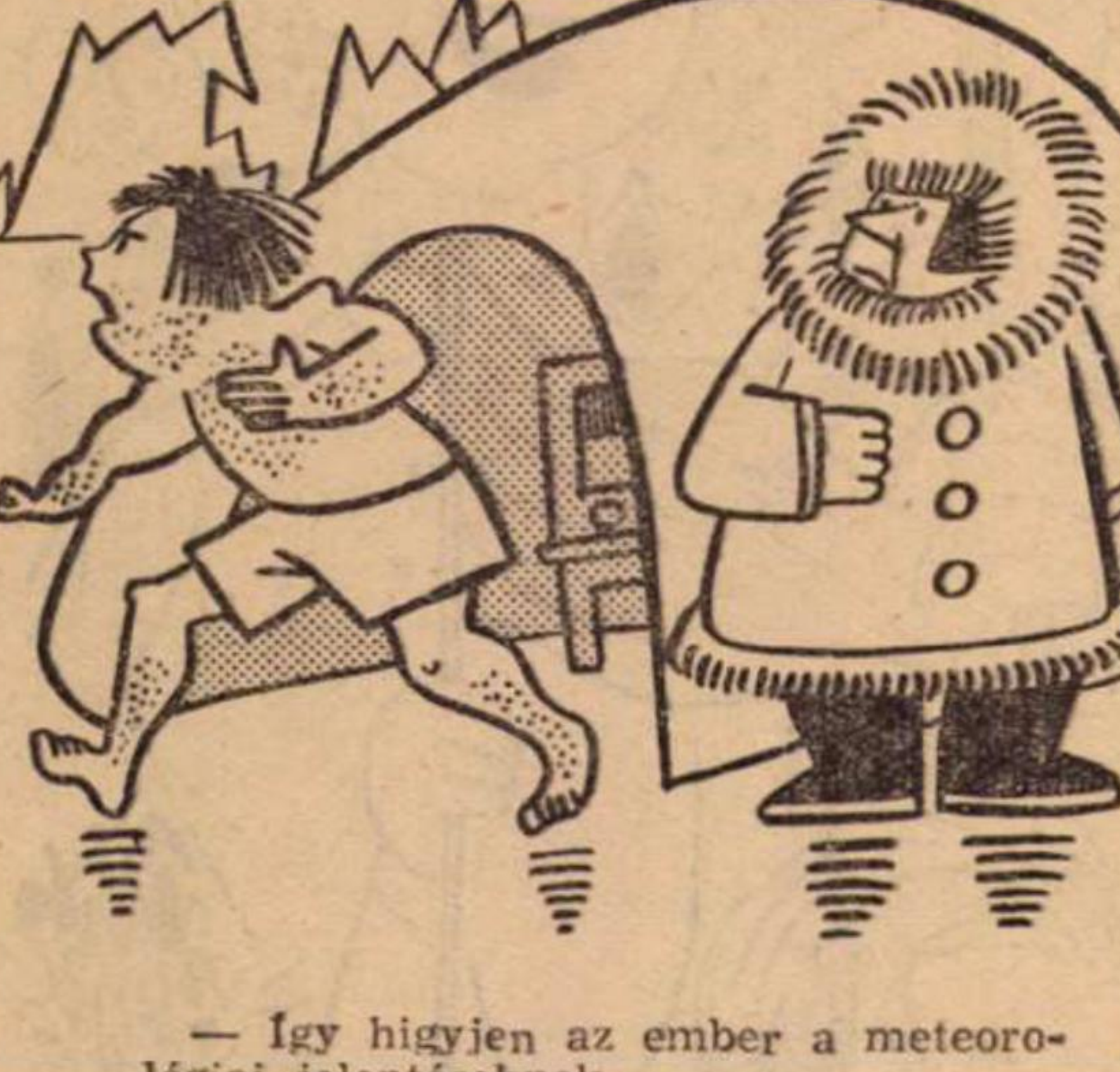

— Így higyjen az ember a meteorológiai jelentéseknek...

Apja fia

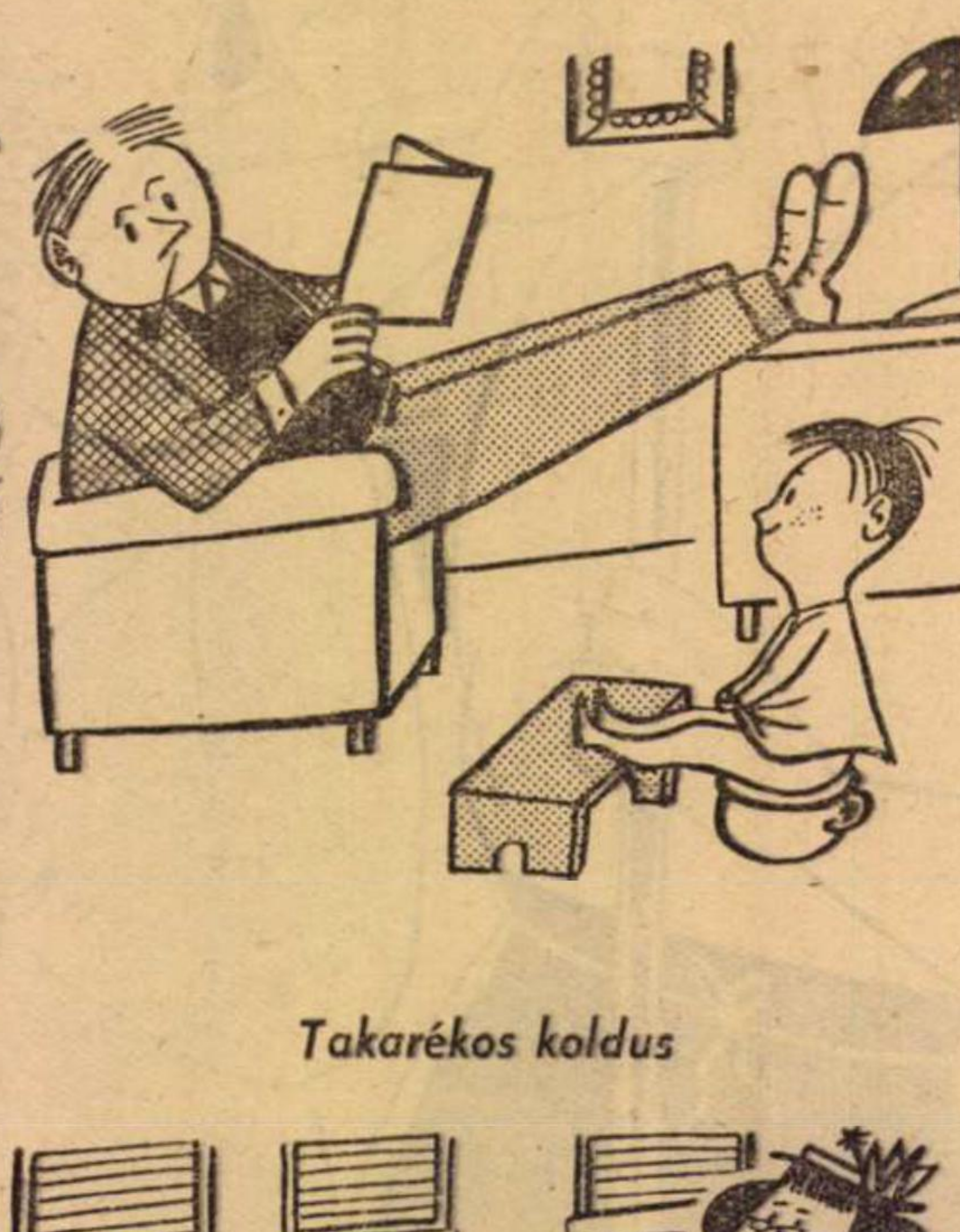

Napoleon a fürdőkádban

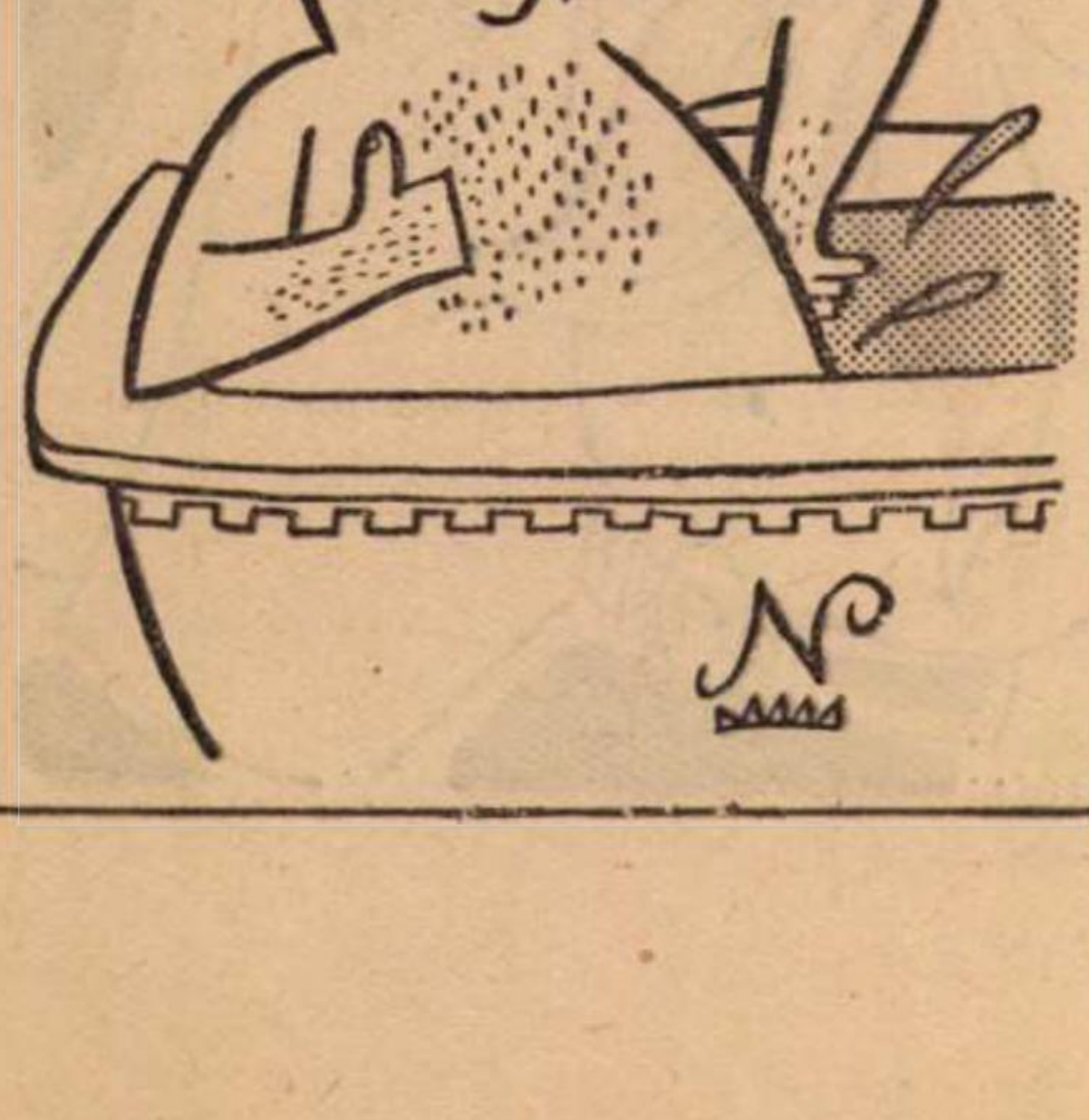

Takarékos koldus

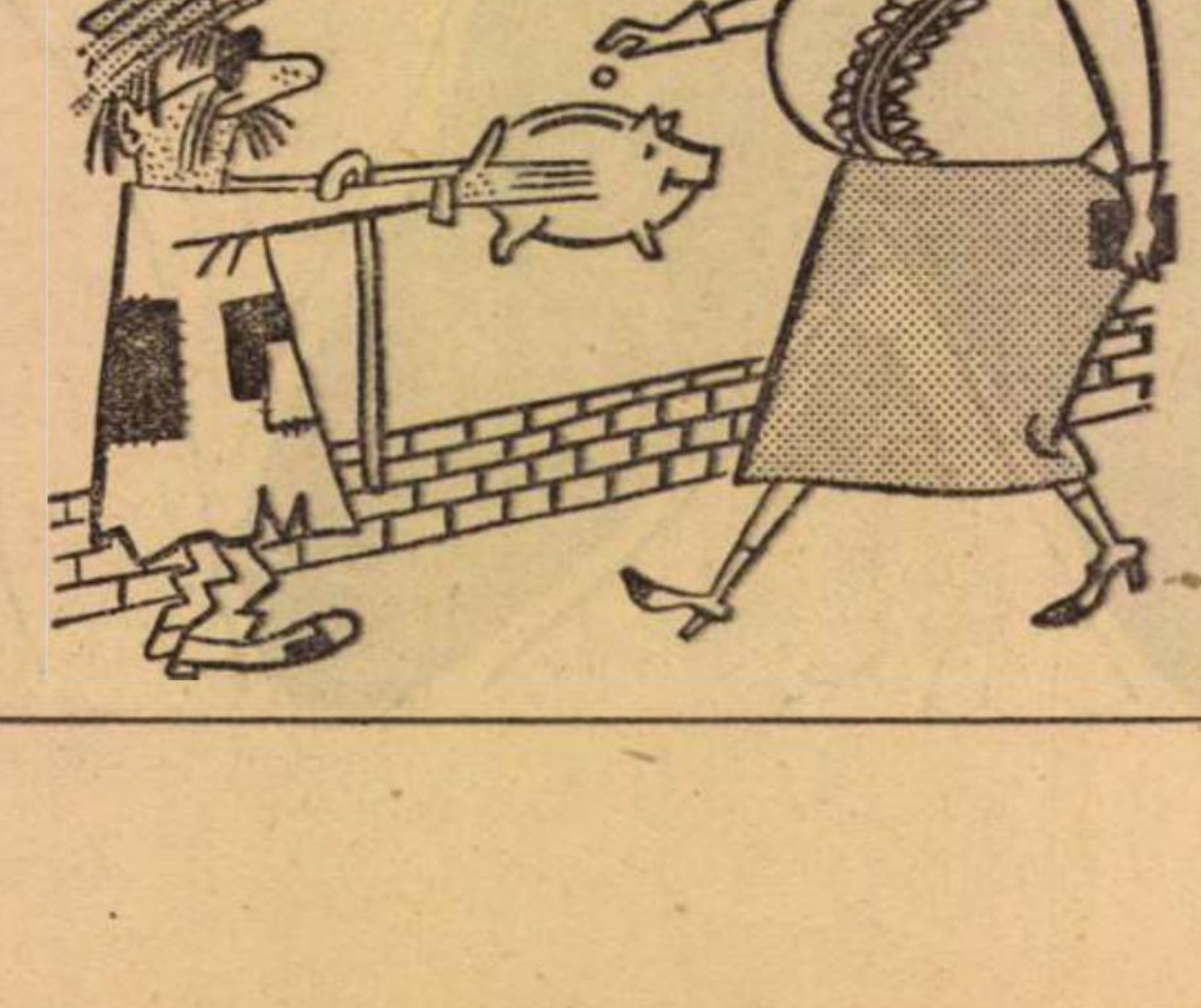

Gádor Béla:

Agyonpolitizált szerelem

Történik a Margitszigeten. Ibolya, csinos fiatal lány, egy padon ül és szerelmét várja. Napernyője hegyével köröket írna le a porba, ha volna napernyője. De nincs. 1956-ot írunk.

GÉZA *(lihegve megérkezik):* Ne haragudjék, Ibolya, elhúzódott az értekezlet.

IBOLYA: Nem baj, Géza, az a fontos, hogy itt van. *(Kezet nyújt.)*

GÉZA *(leül):* Sajnos, csak egy órám van, mert nyolcra várnak egy másik megbeszélésre... Szép esténk van...

IBOLYA: Nézze, milyen gyönyörűen csillog a víz...

GÉZA: Igen. Szeretem a természetet, mert megnyugtatja az embert. Azért kérettem magát Ibolyka, mert úgy érzem, hogy a köztünk levő érzelmi kapcsolat nem megfelelő. A múltkori hosszú kézcsók óta nem fejlődtünk eleget.

IBOLYA: Szeret, Géza?

GÉZA: Szeretem.

IBOLYA: Akkor csókolj meg... *(A fiú nyakába veti magát.)*

GÉZA (elhárítja az ölelést): Most átesett a ló másik oldalára. Én a fokozatos fejlődés híve vagyok. Üljön csak egyenesen. A csókra is rákerül a sor, a maga idejében.

IBOLYA: Hát nem szeret?

GÉZA: Dehogynem. Szenvedélyesen, izzón szeretem. De persze, vigyázok, hogy ez a szenvedély ne uralkodjék el rajtam. Megőrülök, ha a száját látom, vagy megérzem a haja illatát. De persze, ez nem helyes.

IBOLYA: Hát, mi a helyes, Géza...

GÉZA: A szenvedélyesen higgadt, mértéktartóan őrült szerelem. Ez persze nehéz, de a tartós boldogságot nem adják ingyen.

IBOLYA: Szeretem a hangját. Olyan mély és férfias. A hideg futkos a hátamon tőle.

GÉZA: Helyes, hogy szereti a hangomat, de a hideg futkosását túlzásnak tartom szerelmünknek ebben a szakaszában.

IBOLYA: Olvastam egy regényben, hogy egy férfi télen, húsz fokos hidegben, a zajló Dunán, egy jégtábla tetején csókolta meg először szerelmét...

GÉZA: Minden a helytől, az időtől, a körülményektől függ. Az ott, akkor helyes volt. Ez itt, most talán nem lenne helyes.

IBOLYA: Mondja, Géza, nem mafla maga egy kicsit?

GÉZA: Lehet. Elfogadom a kritikát és igyekezni fogok a hibámat kiküszöbölni. *(Megcsókolja a lány nyakát.)*

IBOLYA: Jújj! nézze, Gézuka, milyen fényes az a csillag. Ha most a szemembe nézne, meglátná ott azt a csillagot...

GÉZA *(belenéz a lány szemébe):* Látom, valóban ott van.

IBOLYA: Szeretsz, édes kis maflám?

GÉZA: Nem vagyok kicsi. Százhetvenöt centiméter voltam a sorozásnál. Ez a kérdés egyik oldala. A másik oldala az, hogy őrülten, fékevesztetten, rajongva szeretlek. De kezeljük ezt a kérdést óvatosan. Azt nem mondhatom neked, hogy nem szeretlek, mert szerelmem hangsúlyozása kell ahhoz, hogy irántam való érzéseidet felkorbácsolja. Viszont nem is hangsúlyozhatom szerelmemet egyoldalúan, mert akkor rögtön tiszteletlen leszel és azt mondod, hogy mafla vagyok.

IBOLYA *(türelmét vesztve):* Tehát? Szeretsz vagy nem szeretsz?

GÉZA: A probléma nem olyan egyszerű. Négy kérdéscsoportra bontható: 1. Szeretlek, mert vágyódom rád. 2. Nem szeretlek, mert más nőkre is vágyódom, bár kevésbé. 3. Jól érzem magam veled. 4. Néha órákig nem is gondolok rád. E kérdéscsoportok közül kettő-kettő dialektikusan kiegészíti egymást.

IBOLYA: Eredj, Géza, a megbeszélésre és soha többé ne is lássalak... *(Pityereg.)*

GÉZA: Valóban, mindjárt nyolc óra. Távozom.

IBOLYA: Hozzájárulásommal.

GÉZA *(felkel, de rögtön újból leül):* Ibolya! Te nem gondolkodol perspektivikusan. Ha egy bizonyos idő múlva el akarnálak venni feleségül, anyád nem adna hozzám, mert utál engem és én is utálom őt.

IBOLYA: Ne beszélj így a mamámról!

GÉZA: A múltkor is kidobott az a sárkány!

IBOLYA: Te! *(Pofonüti a fiút.)*

GÉZA: Ez az ellenség keze volt. De erről majd máskor. Én megyek. *(Tesz két lépést.)* Hagyod, hogy így elmenjek?

IBOLYA: Még csodálkozol, ezek után?

GÉZA: Holnap ilyenkor itt várok rád. Itt leszel?

IBOLYA: Itt leszek. De persze, lehet, hogy nem leszek itt. A leghelyesebb az lesz, ha elvben itt leszek és gyakorlatilag nem.

GÉZA: Mit akarsz ezzel mondani?

IBOLYA: Azt, hogy az elmélet és a gyakorlat között szakadék van.

GÉZA: Én átugrom! *(Odaugrik a lányhoz és átöleli.)* Ördög vigye azt a megbeszélést! *(Hevesen megcsókolja Ibolyát.)*

IBOLYA *(nyöszörög):* Te őrült... Megesszük a jövőnket...

Az este már leszállt. A Duna lassan, unatkozva hömpölyög. Látott már ilyet.

Karel Bradács:

Az abnormis norma

— Mit szól hozzá, Hamrákné asszony, ma egy csomó rágcsáló jutott nekem, hörcsög, mókus meg miegymás. Ezekkel rengeteg a vesződség és kevés a kereset... Akkor inkább tigriseken dolgozom, ezeknek négyzetmétere 17 és fél fillér... Ez mégis feljön valamire.

— Ne panaszkodjék, Nerudáné, nekem ma 76 négyzetméter elefántom volt, de nincs benne köszönet. A fele idő elmegy a mászkálással.

— No és a zsiráfra mászkálni talán élvezet? És milyen rosszul adja ki a területet az a fránya [illegible] pedig tűzoltólétrán kell felkúszni a tetejére. Emellett négyzetméterenként csak 24 egész nyolctized fillért fizetnek! És mennyit kell számolni!

— A legjobban a krokodilus fizet, de valahogy undorodom tőlük! A legszívesebben a pumákkal és sakálokkal dolgozom!

— Emlékszik, Hamrákné, mennyivel könnyebb dolgunk volt tavaly, amikor a Nemzeti Bankban dolgoztunk együtt? Ott nem kellett ennyit számolgatni, mint itt. Kiporoltunk — mondjuk — 35 négyzetméter szőnyeget, felsúroltunk húsz négyzetméter padlót, kiürítettünk 8 köbméter papírhulladékot, egy óra alatt kiszámoltuk az egészet és készek voltunk... És akkor még mi panaszkodtunk, hogy mennyire körülményes ez a norma.

— Bizony, bizony, azok arany-idők voltak. Kipucoltam ennyi és ennyi négyzetméter ablakot és megkaptam érte a járandóságot. Igaz, hogy amikor a laboratóriumban lombikokat törölgettem, éjszakákat vesződtem gimnazista fiammal, hogy kiszámítsuk hány négyzetméter üvegfelületet törölgettem le, de azért finomabb munka volt.

Így beszélgetett a két takarítóasszony, miközben elhagyták munkahelyüket, a Természettudományi Múzeumot és még soká dicsérték a tavalyi szép időket, amikor még csak a hamutartók kiürítését és a W. C.-csészék tisztítását végezték normában.

(A „Dikobraz"-ból fordította: G. T.)

Külföldi Szemle

Huszonegy ágyúlövés

„Az esztendő menyegző"-jének nevezik a nyugati lapok Grace Kelly, híres amerikai színésznő és milliomoslány esküvőjét a monacói herceggel. A filmsztár és nyolcvan tagú kísérete hajón érkezett új hazájába, és montecarlói illetékes körök úgy találták, hogy az uralkodó leendő feleségét ágyúlövésekkel illene köszönteni. De hol vegyenek ágyút Montecarlóban a rulettgépek verőfényes, adómentes hazájában? Szerencsére akadnak még jó ötletek! Gyorsan kölcsönkértek egy ágyút és a hozzávaló két tűzért Franciaországtól, és a szép menyasszony tiszteletére szabályszerűen eldördültek a díszlövések. Hiába, a jó szomszédok kisegítik egymást!

Segítsük a bajbajutottakat!

Egy kölni diák Innsbruckban üdült, s ott költötte el minden pénzét. Az utolsó napon már csak retúrjegye lapult a tárcájában, majd az sem... Elvesztette ugyanis. Kétségbeesésében a rendőrségre ment, onnan a városházára utasították. Itt egy jószívű tanácsos meghallgatta a szomorú történetet, majd írt valamit egy hivatalos papirosra, lepecsételte, s átnyújtotta a diáknak. Az megdöbbenve látta, hogy az okirat nem más, mint engedély arra, hogy felmutatója átkutathassa az Innsbruckban aznap összegyűjtött szemetet.

Csattanó: a diák megtalálta a jegyét a szemétben!

Hogyan kell káromkodni?

Több nyelven megjelent már a Művelt Társalgó, a Műveletlen Társalgó azonban még egyetlen nyelven sem. Ezt a hézagot pótolja most az a könyv, amely „A káromkodás szótára" címmel jelent meg az Egyesült Államokban. A könyv szerzője Clyde Crobauch dr. tanár. A könyv 800 hasznos trágár szót tartalmaz, s ezzel a 800 szóval bárki játszva ki tudja fejezni érzelmeit megfelelő hangulatban. Sokak szerint ennek a szótárnak éppen olyan jelentősége van, mint a Szerelmi Levelezőnek. Vannak, akik nem a szó emberei, s ezért szükségük van az irodalom és a tudomány segítségére, hogy megfelelő szókincsre tegyenek szert. A szótár iránt nagy érdeklődés mutatkozik a társadalom minden rétegében.

Aki összetéveszti az elefántot a szamárral

Az amerikai politikában nagy jelentősége van a szamárnak és az elefántnak. A két állat a két nagy politikai pártot jelképezi: a szamár a Demokrata Pártot, az elefánt a Köztársasági Pártot. Karikatúrákban nem is ábrázolják másképpen a két pártot, mint szamárral és elefánttal. Külföldön viszont gyakran összetévesztik a két állatot, s nem tudják, melyik melyik pártot jelképezi.

Így járt az az ismeretlen spanyol ajándékozó is, aki tisztelete jeléül egy Sevillano nevű csacsit ajándékozott a köztársasági-párti Eisenhower elnöknek. A kedves állat már Franciaországban van, hogy hajón folytassa útját Washington felé. A jelentés, amely az Associated Press jóvoltából került nyilvánosságra, két okra is visszavezethető. Lehetséges, hogy az ajándékozó valóban összezavarta a jelképeket, de az is lehet, hogy így olcsóbban és egyszerűbben vélte kifejezni tiszteletét. Elefántot mégis csak nehezebb küldeni, mint szamarat.

Válóok: sortban bevásárolni indiai piacon

Egy texasi olajvállalat madrasi képviselőjét elválasztották feleségétől, mivel az illető hölgy *„nemzetközi feszültséget idézett elő illetlen ruházatával és makacsságával"*. Mrs. Perry ugyanis az indiai Madras piacán rendszeresen rövidke nadrágban jelent meg, s magára vonta nemcsak a hinduk megbotránkozását, hanem időnként kőzáporát is. A makacs nő nem volt hajlandó lemondani a kényelmes ruhadarabról, s azzal sem törődött, hogy külön amerikai testőrt kellett melléadni, személyi biztonsága érdekében. Amerikai diplomáciai szervek is tiltakoztak az olajüzletembernél. Az illető a családon belül nem tudta elintézni a dolgot, úgy látszik, az asszony viselte a nadrágot (ha rövidet is!), s nem engedett. A férj végül feláldozta szerelmét az amerikai—indiai kapcsolatok oltárán.

LONDONBAN

...kifejezésre juttatták eltökéltségüket, hogy mindent elkövetnek a kölcsönös bizalom megerősítéséért.

(Az angol—szovjet közös nyilatkozatból.)

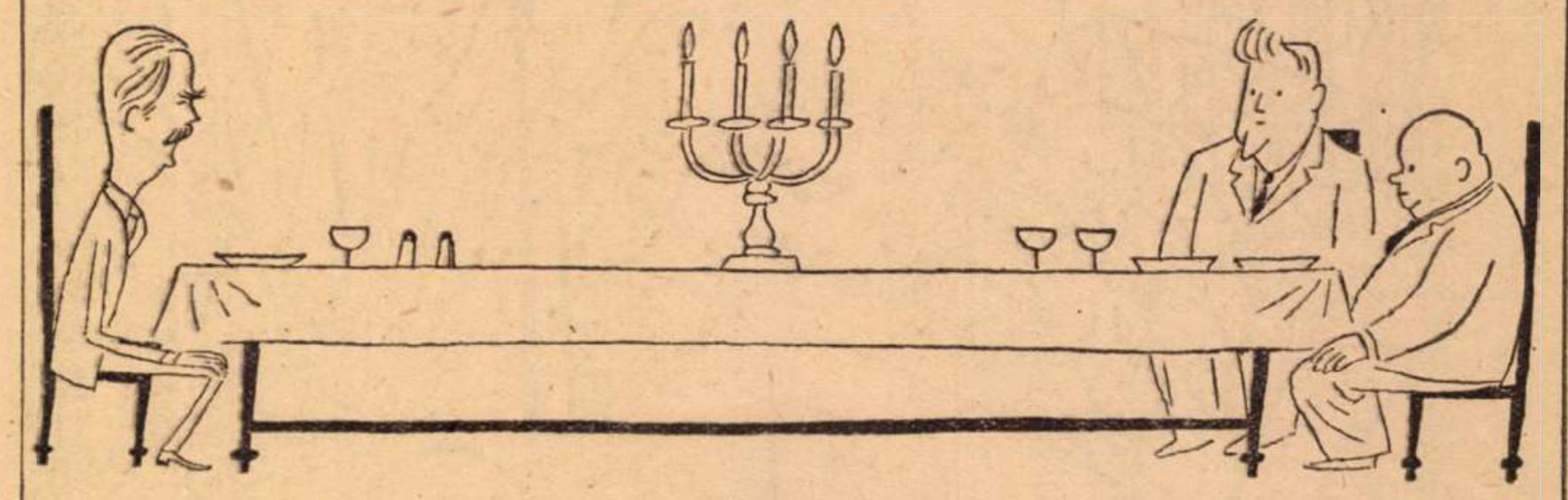

Első ebéd

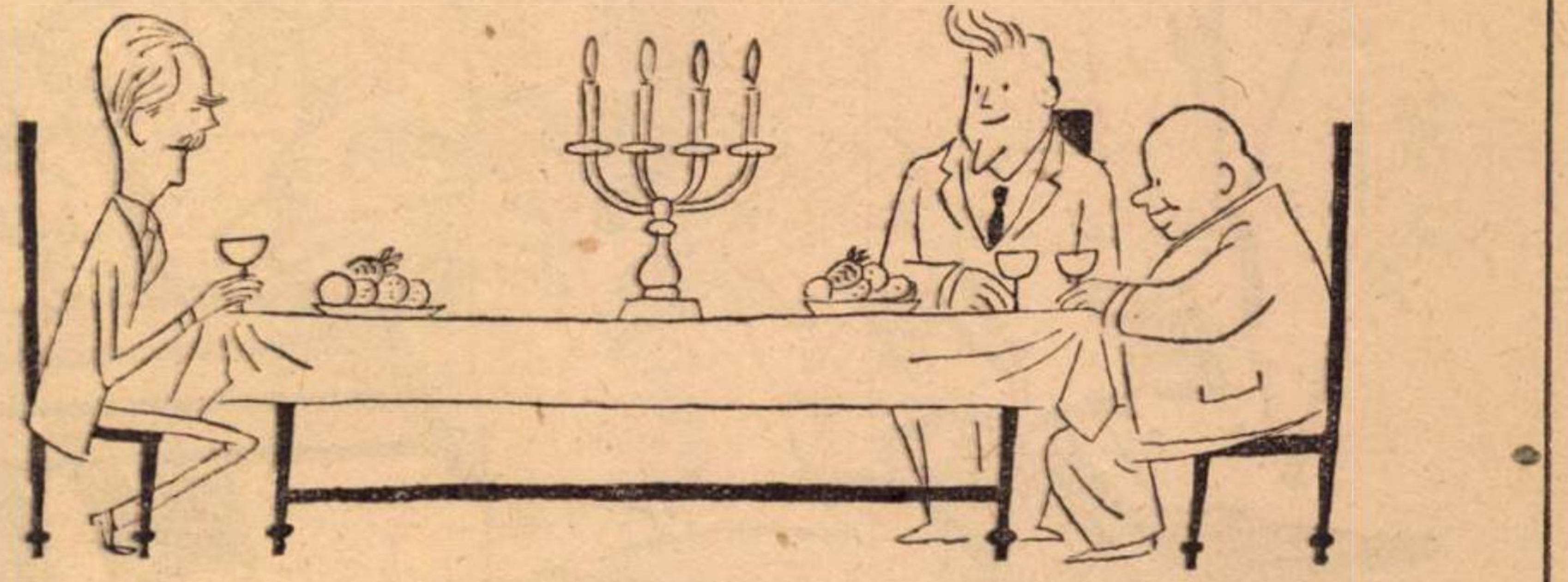

Második ebéd

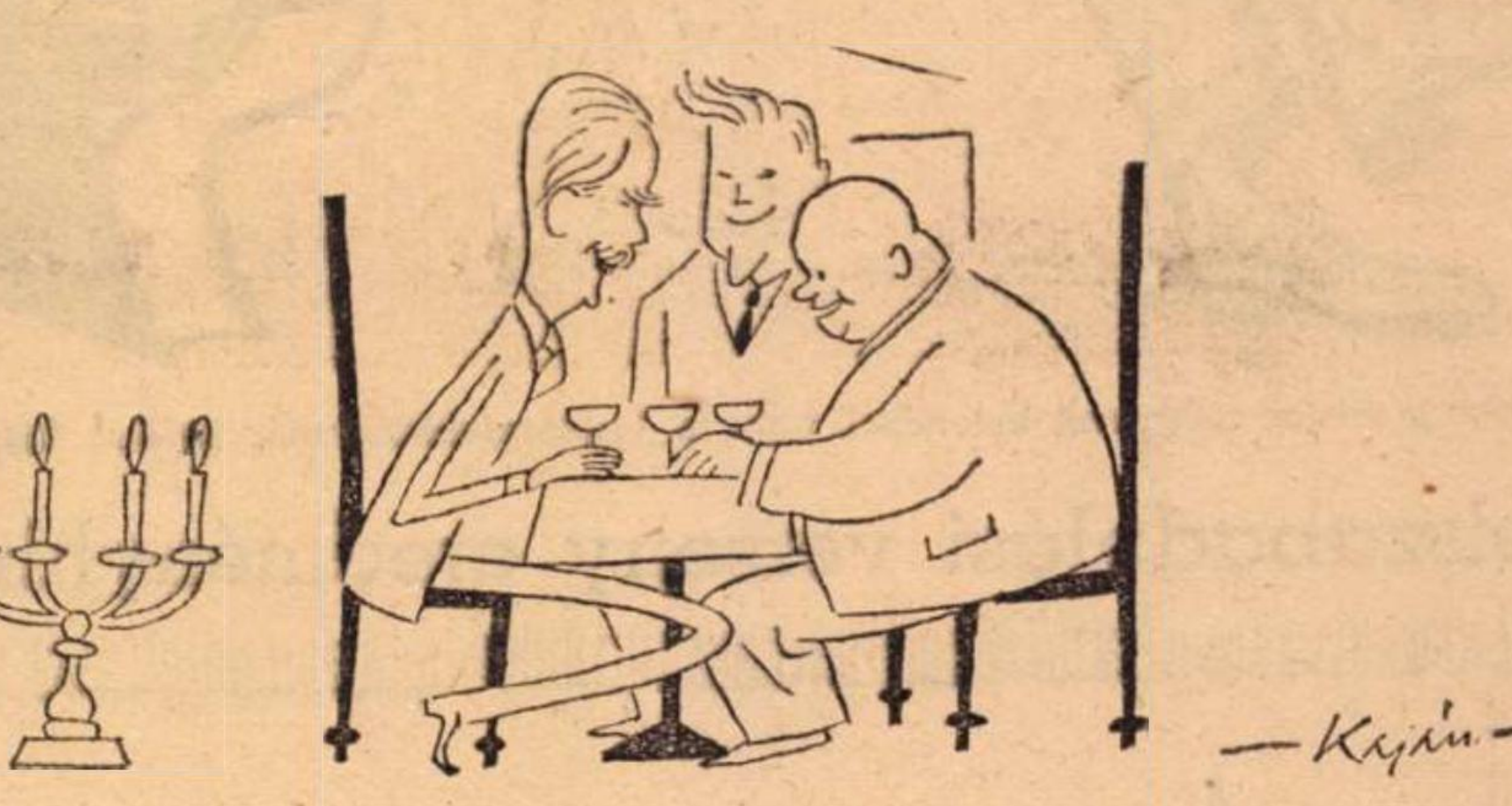

Harmadik ebéd

Ok a rémületre

Az USA atombombakísérletre készül a gyámsága alá tartozó csendes-óceáni szigeteken.

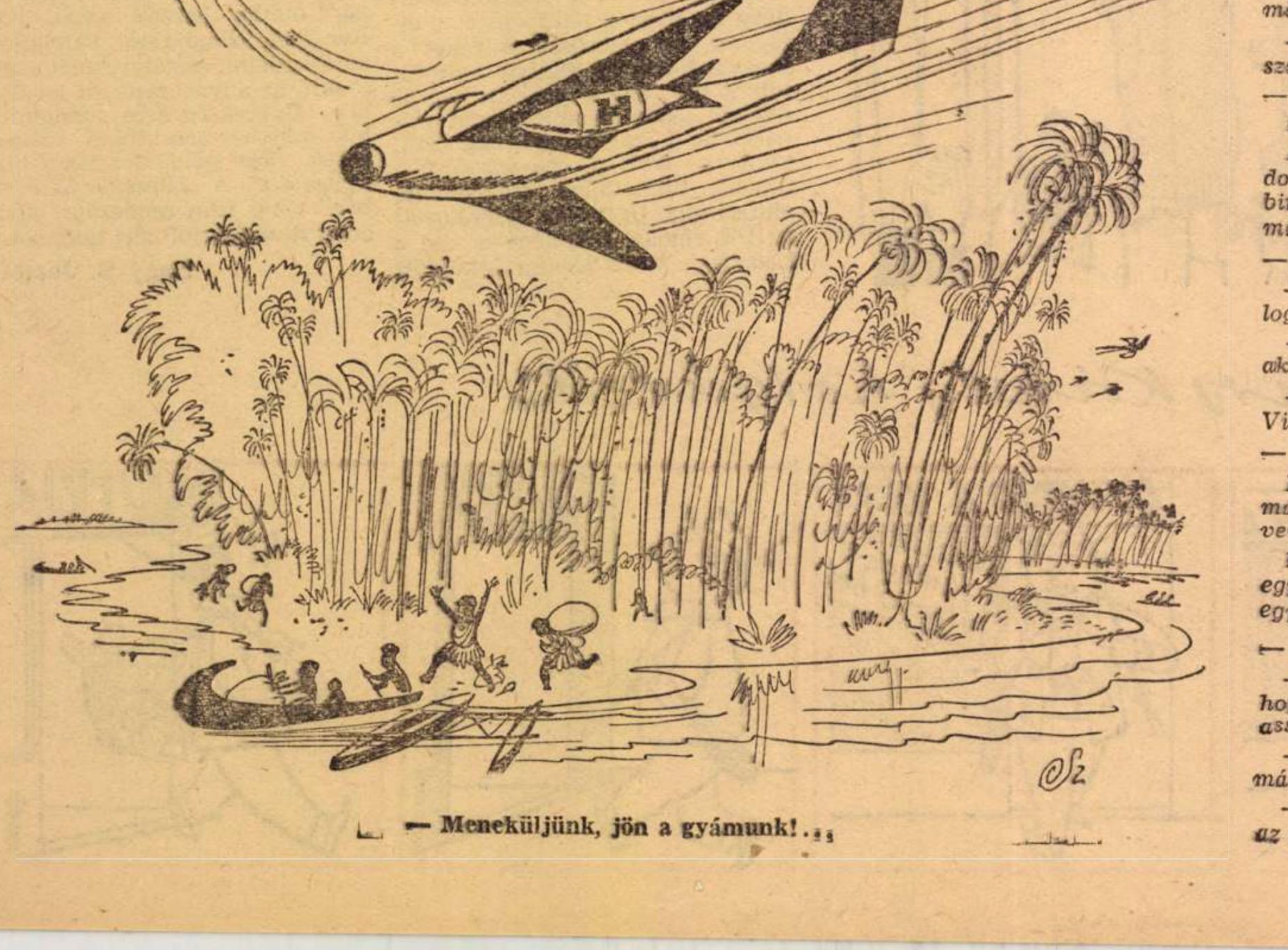

— Meneküljünk, jön a gyámunk!...

Hallgatózom

Hallgatom a két ember beszélgetését, mert összezsúfoltan állunk az Italbolt pultja előtt és mert mellékesen kiváncsi is vagyok főleg.

— — — — — — — — — — — —

— Nézze, Kuzmarek úr, nem valók vagyunk mi össze.

— Aztán éppen miért nem, Vilmácska?

— Maga italos ember, én meg szolid asszony vagyok.

— — — — — — — — — — — —

Kis csend következik.

Amíg ez tart, gyorsan elmondom, hogy én egy bambi-ízű bambit, Kuzmarek fröccsöt és Vilmácska féldeci kevertet fogyaszt.

— — — — — — — — — — — —

— Hát a szolidság az rendes dolog. Én éppen arra vágyom.

— De ha kocsmába viszi a pénzt, akkor nem lehet ám szolidan élni!

— Majd maga leszoktat róla, Vilmácska!

— — — — — — — — — — — —

Igazán nem tehetek róla, de Vilmácska most még egy féldeci kevertet kér.

Kuzmarek szalad a blokkért és egy kalap alatt vált magának is egy fröccsre.

— — — — — — — — — — — —

— Meg aztán én azt hiszem, hogy maga még mindig a régi asszonyát sírja vissza!

— Ugyan, Vilmácska, hol van az már! Hol van már a tavalyi hó...!

— Nono! Láttam magukat együtt az utcán,

— Vilmácska, Vilmácska, nem úgy van az...!

— — — — — — — — — — — —

Kuzmarek nem mondja meg, hogy viszont hogyan van, ha nem úgy. Csak mélyet sóhajt.

Közben Vilmácska a nagy zsúfoltságban meglök a könyökével.

— Pardon! — néz rám olyan tekintettel, hogy elpirulok.

— — — — — — — — — — — —

— Én csak becsületesen szeretek élni, Kuzmarek úr. Csak becsületesen, tudja?

— Én is, Vilmácska. Egyértelműséggel! Nekem az az asszony már a világ minden kincséért sem kell!

— Ezt maga csak úgy mondja. Tudom én...

— — — — — — — — — — — —

Vilmácska nemcsak tudja, amit tud, de a jelek szerint ez meggyőződése is.

Mert rálép a lábamra és újra belenéz a szemem közepébe, amitől most már pirulok is, sápadok is.

— — — — — — — — — — — —

— Pedig, Vilmácska, én csak egyet mondok magának. Ott hagytam azt az asszonyt, nem kell többé. De ha maga mellém áll, magát nem fogom elhagyni soha. És ha valaki csak rá is mer nézni magára, én azt ezzel a két kezemmel kicsinálom, de úgy, ahogy a marhákat szoktam a vágóhidon!

— — — — — — — — — — — —

Egész érdekes volt...
De most már gyerünk!

Lányi Ákos

Tervez az ország

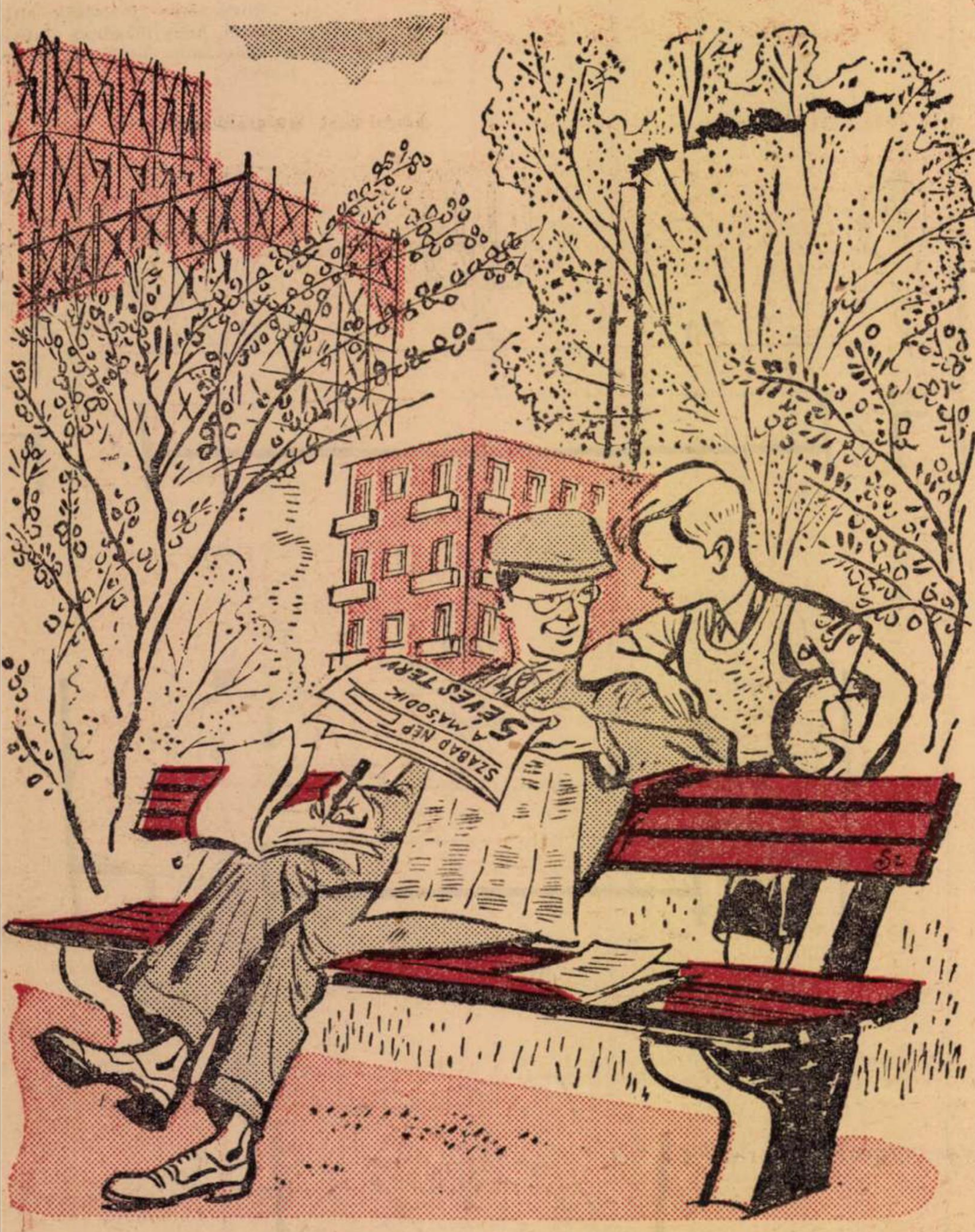

— Ebbe a tervbe még csak belenézel, fiam, a legközelebbibe már bele is fogsz szólni!...

A felszabadulási verseny eredményhirdetésén

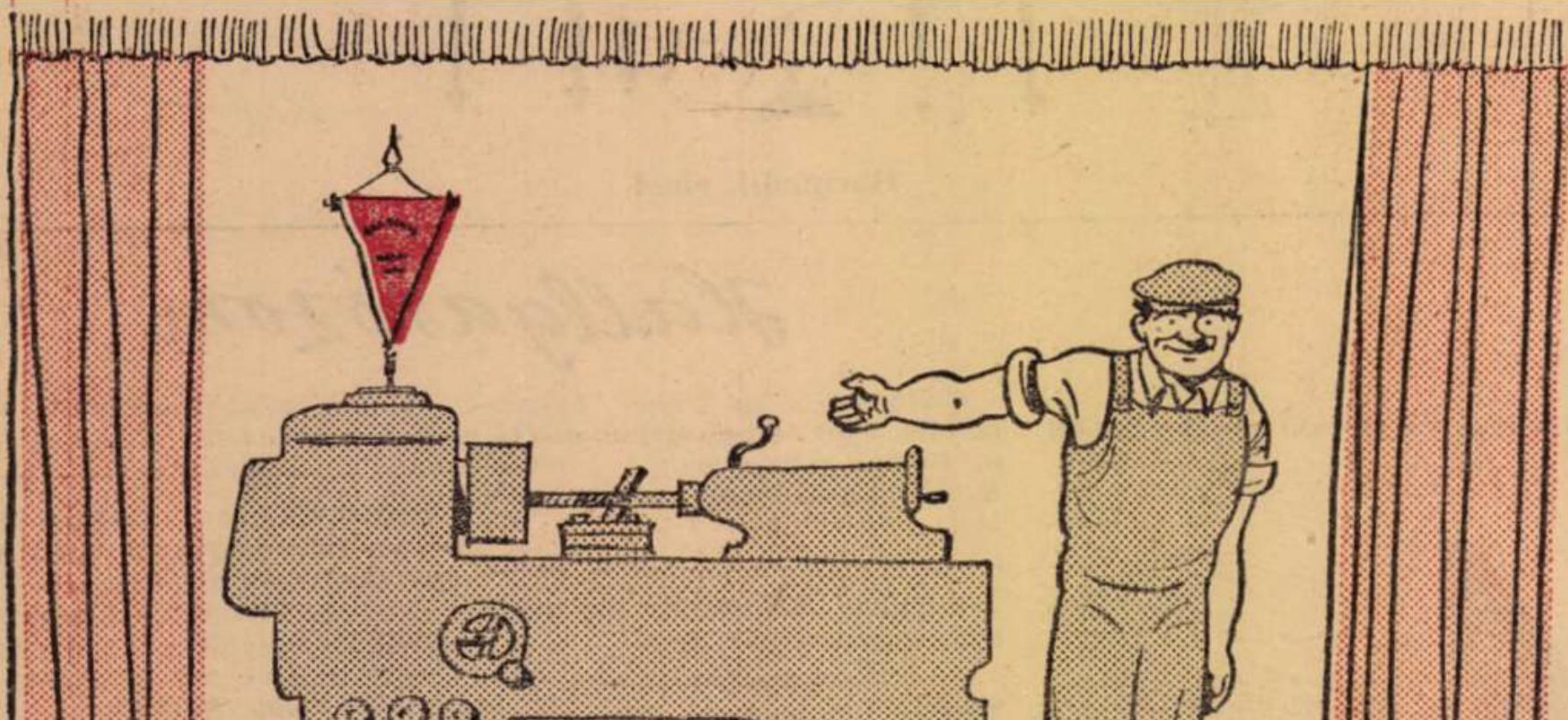

A győztesek

NEHÉZSÉGEK A BÁLAGYÁRBAN

Pintyő Péter köznapi ládaszegező a Láda- és Bála Gyárban, apró csavar a nagy világmindenségben, annyira átlagember ez a fiatal legény, hogy még a szégyentáblán sem volt kint sohasem a neve, a dicsőségtábláról nem is beszélve.

De a mindenit neki! A jómindenit neki — Pintyő elhatározta, hogy az élre tör, ország-világ tudja meg, ki is az a Pintyő Péter. Röpke hetek múlása után olyan munkastílusra tett szert, hogy a művezető azt sem tudta, honnan szerezzen neki ládának valót. S ilyesmi elég gyakran előfordult.

— Egy kis fennakadás — biztatta őt a művezető, — legutóbb is a deszkával megrakott vonatot Budapest helyett Lőkösházára irányították, de már elillant a félreértés és holnapra itt lesz a deszka.

Ezalatt az idő alatt Pintyő Péter kézrekerítette a műhelyrészleg három, nyárról visszamaradt legyét, majd a portás cirmos kandurjának fogott egeret. Mindez igen kellemetes időtöltés volt, de így nehezen tudja meg ország-világ, ki is az a Pintyő — töprengett a leendő sztahanovista — és a dicsőségtáblára sem lehet felírni: „Pintyő Péter mai teljesítménye három légy és egy egér."

Másnap a művezető közölte, hogy nincs már semmi baj, de Szolnokon hibás váltóállítás történt, s a deszkavagon jelenleg Túrkevén vesztegel, ahol népnevelők magyarázzák az ottani állomásfőnöknek, hogy ez a deszkaszállítmány nem a tsz-ek disznóólépítését van hivatva szolgálni.

Ezen a napon Pintyő elolvasta az üzemben lévő összes felhívást, amely a jó szervezés alapkérdéseit tárgyalta, és megmagyarázta, hogyan nem kell rosszul szervezni.

De másnap aztán Pintyő nekivágott. Az ő nevét ország-világ megtudja hamarosan, ez kétségtelen volt — hallatlan ütemben dolgozott. Egész addig, amíg el nem tört a kalapács nyele. Az ilyesmi megesik jobb családban is, egy új kalapácsnyél kell és kész. Azonban Pamuki, az anyagbeszerző, 1000 db. kalapácsnyél helyett, legutóbb 1000 db. tűzifecskendőt rendelt, és így némi zavar keletkezett. Ramek, az igazgató persze azonnal rendelkezett:

— Halló! Kalapácsnyélgyár? Kérek $^1/_2$ mintájú S. O. S. rendszerű, originál kalapácsnyelet, ab Tab, legalább 100 darabot.

— Egen — vette fel a rendelést egy gyomorbajos kereskedelmi előadó —, a negyedik ötéves terv harmadik negyedére le tudjuk szállítani.

Miután ilyen szépen elintéződött a dolog, Pintyő két hétig a tenyerével verte a szögeket a ládába és, mert a harapófogó is elfogyott, az elgörbült szögeket a fogával húzta ki. Pintyő, akit fűtött a hév, egy elhasznált seprűnyélből akart kalapácsnyelet csinálni, de a szabályügyi megbízott, mint a BTK 67. paragrafusába ütköző, büntetőjogi cselekedetet elutasította. Ugyanígy nyilatkozott az ÜB elnöke, Dödöléné is, aki a Ládaügyi Minisztérium kiküldött hites szakértőivel állapíttatta meg, hogy a modern technika korában lehetetlen anakronizmus a söprűnyélből készített kalapácsnyél.

Persze, a termelés így akadozott, de a szabályok betartása méltán dagaszthatta az illetékesek keblét, és végül is megérkeztek az első kalapácsnyél mintapéldányok. Sajnos, a gyárban kissé elnézték a nagyságot, mert a húszdekás filigrán kalapácsok helyett, húszkilós duhaj szerszámok érkeztek, amivel a kovácsok serénykednek, és ez ismét okozott némi fennakadást.

El lehet képzelni, mit érzett Pintyő, akiben égett a tettvágy, s nevét már szívesen olvasta volna a dicsőségtáblán.

Végül azután megjött a szabályos kalapács — ó, hogy, mit művelt akkor Pintyő! Tizedmásodpercenként szalajtotta a szögeket a ládába, egyetlen el nem görbült, se a deszka meg nem repedt, az öreg Sempe bácsi mondogatta is: „Úgy látszik, te leszel a műhely első sztahanovistája!"

Kétségkívül így is lett volna, azonban a Ládarendelő Vállalatnál megbetegedett a ládarendelő, és így elmaradt az újabb rendelés, mert a helyettes, aki azelőtt lekvárügynök volt, még nem jött bele új munkakörébe.

A műhely egyelőre időbérben beszélte meg a világpolitika eseményeit és Pintyő, hogy ki ne jöjjön a gyakorlatból, egy ittfelejtett ládát hol szétszedett, hol összeszegezett. Ha ezt megúnta, többször is megszámolta, hány szálból áll a bajúsza, vagy a csoportvezető vezényletével, munkatársaival együtt, kórusban szidta az igazgatót.

Végre felgyógyult az említett ládarendelő, és az élet visszatért a rendes kerékvágásba. Ez időben csodájára jártak Pintyő tudományának — egészen addig, amíg el nem fogyott a szög. Ez hamar megtörtént, és a baj az volt, hogy a Szög és Nemszög Gyárat profilírozták, minek utána zsákvarrótűt gyártott, mindjárt fel is kínáltak egy nagyobb tétellel. Zamek, az ügybuzgó igazgató egy ideig töprengett is, nem kellene-e áttérni a zsákvarrásra, a Zsákvarrógyár pedig áttérhetne a ládaszegezésre, de végül az udvaron, a sóder alatt Mari néni, a takarítóasszony felfedezett egy vagon szöget, s így újra megindulhatott a termelés. S ami fő — most, az utóbbi időben, mintha másképp mennének a dolgok a Ládaszegező Gyárban. Mintha nem volna annyi objektív nehézség.

Pintyő úgy dolgozik, mint egy angyal, már kint volt nála egy riporter is, aki félperces, kimerítő kérdezősködés után írt róla egy nagy cikket is. Sokan a fejlődést kapcsolatba hozzák azzal, hogy Rameket, az igazgatót, Pendelyt, a kereskedelmi osztályvezetőt és Pamukit, az anyagbeszerzőt leváltották. Gyerekség erre gondolni — hisz mindhárman kitűnő szakemberek. Egy példa fényesen bizonyítja ezt: A „Zűrzavar az üzemben" című film rendezője állandóan Ramekéktől kért tanácsot.

Nagy S. József

Kartárs Károly horgászik

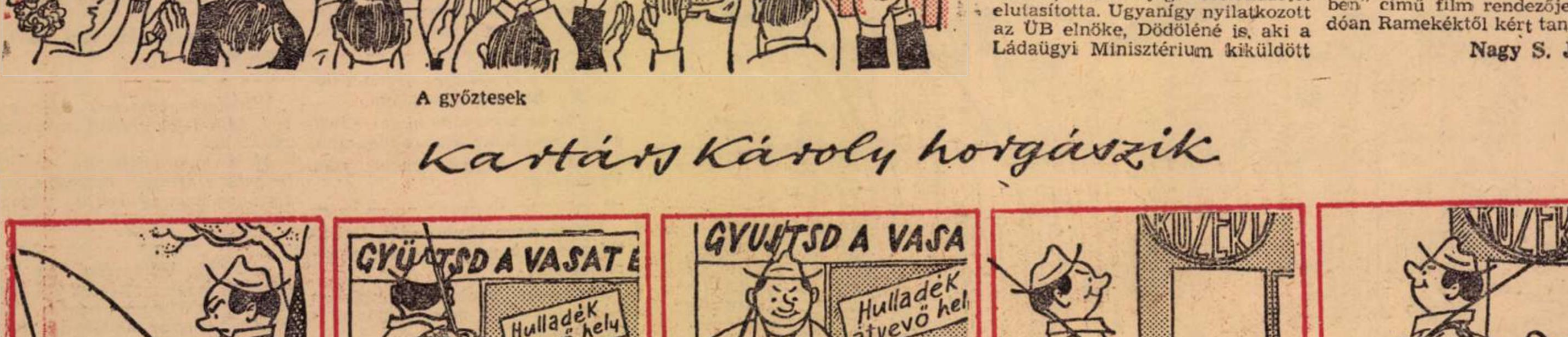

Soproni körséta

Nagyot néz a portás a soproni tanácsházán, és azon csodálkozik, hogy mi, pestiek semmit sem tudunk. Még azt sem, hogy négy hónap óta nincs elnöke a soproni tanácsnak. Viszont Szkárosi Sándor személyében van elnökhelyettese, aki helyettesíti az elnököt, és egyszemélyben párttitkár is. Funkciója hát van elég, meg dolga is a funkciókhoz. Míg beszélgetünk, mindunталan cseng a telefon, és csak félfüllel figyelem Fábián Lajost, az igazgatási osztály vezetőjét, aki a város ügyes-bajos dolgairól beszél, a másik fülemmel Szkárosit hallgatom:

— Helyes, elvtársnő. Mi csak örülni tudunk, ha hibáinkról a felsőbb szerveket is tájékoztatják. Ezzel is sürgetik a jobb elintézést.

(Nem mondom, jó taktika az ügy érdekében, egyben önkritika is!)

Mire a legbüszkébbek a soproni tanácsházán?

Először is arra a száz új lakásra, amely most készül a Lenkei úton és a Kisfaludy utcában. (Néha döcög az építkezés, mert kevés a tégla!) Aztán meg arra, hogy sok gyár van Sopronban, és egyedül a textiliparban hatezer munkás dolgozik. Különösen büszkék a városi zenekarra, amelyben együtt játszik munka után üzemi dolgozó, egyetemi tanár és szőlőmunkás. De ebben a pillanatban mégis arra a legbüszkébbek, hogy a budapesti Operaház vendégjátékának Trubadur-előadásán soproni kórus énekelt, és a helyi ktsz zenekara kísérte, óriási sikerrel.

Na és mit szeretnének leginkább?

Hát elsősorban is egy elnököt a tanács élére, hogy legalább Szkárosi elvtárs kiismerje magát: mikor elnök, mikor az elnök helyettese, mikor elnökhelyettes, mikor párttitkár, vagy éppen magánember?

Azt is kérik, hogy Sopron ruhafélékben, színben, modellben nagyobb választékot kapjon, és az anyagok színejavát ne Győr tartsa vissza magának. (A győri nagykereskedelmi vállalat az elosztó és úgy látszik, Győrben is minden szentnek maga felé hajlik a keze.)

Családi vendéglőt is kér Sopron, és mindenki szeretné, ha végre állandó és önálló színháza is volna a városnak.

*

Egy kutyás bácsi, akitől a soproni Orsolya téren a helyi érdekességek után érdeklődtünk, így felelt:

— Sopron egy finommívű bonboniére, kérem, én mondom önnek, uram, gyönyörű bonboniére.

Igy mondta: „mívű". Az ember régi volt, derék és barátságos, a kutya új, pulikölyök és játékos. Összebarátkoztunk, és négyen, a bácsi a kutyával, Toncz Tibor a vázlatkönyvével és én, vázlatkönyv nélkül, elindultunk városnézésre.

Ha azt mondom, hogy Sopron a műemlékek városa, nem mondtam semmit. Ezt tudják Budapesten és szerte az országban mindenütt. Szinte több az emléktábla a házak falán, mint ahány házat lát az ember.

Azt viszont csak a soproniak tudják, és a városnézni járó vendégek, hogy mennyi gyönyörű műemlék megy veszendőbe, mennyi ódon házról hullik a vakolat, mert (szinte nem is illik ide ez a szó) nincs keret a rendbehozásukra.

Talán Pesten is észreveszik ezt azok, akiket illet, és egyszer még a restaurált műemlékek városát is tisztelhetem Sopronban.

Nem is szólok hát többet a városról, régi erkélyeiről, barokk műemlékeiről, beszéljen erről rajzban Toncz Tibor.

Földes György

Hat autótaxi közül az egyik

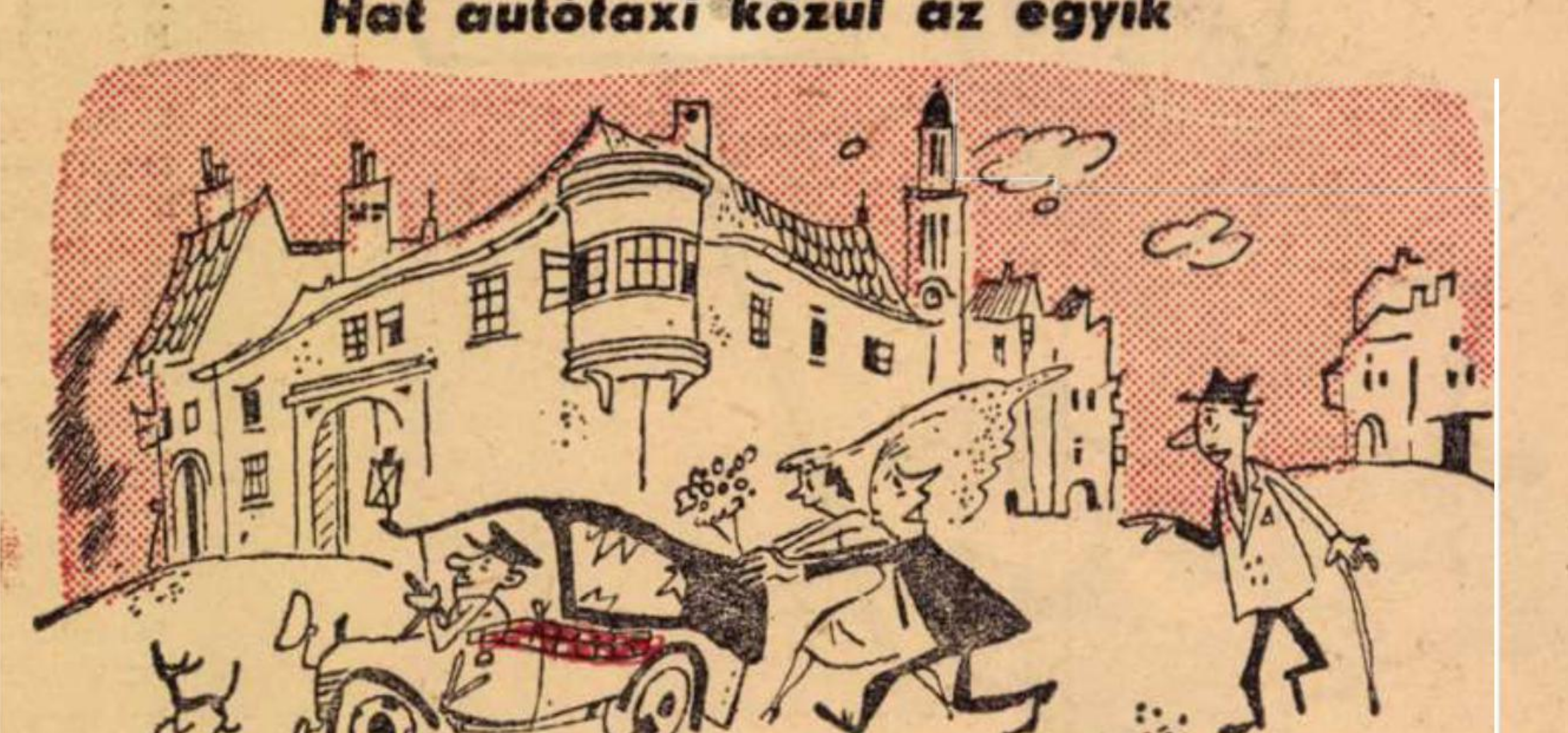

— Hová, hová ily sietve?
— Nem látja? Elegánsan megyünk az esküvőnkre!

Soproni kapukulcs

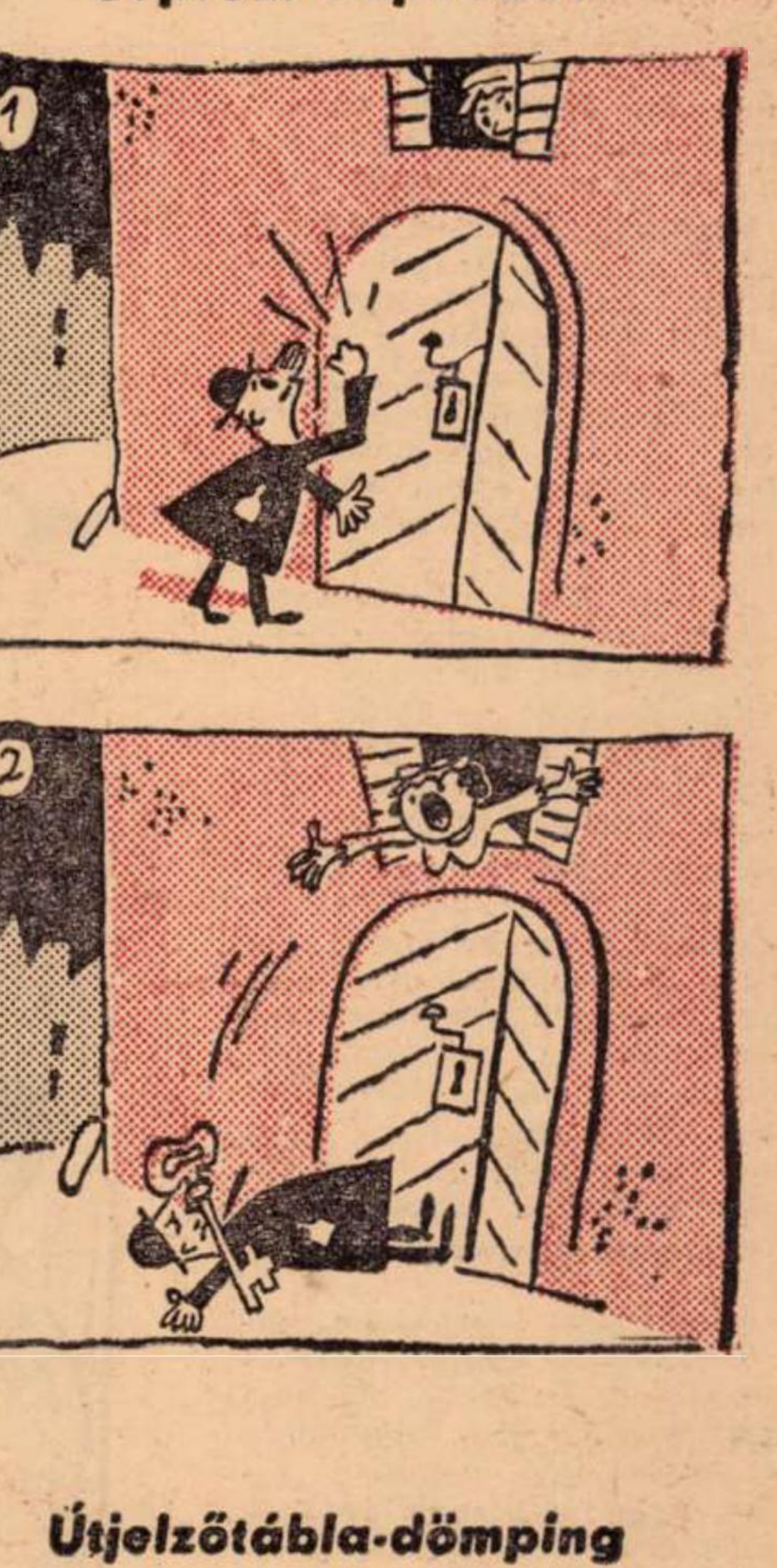

Ebadtáék új háza

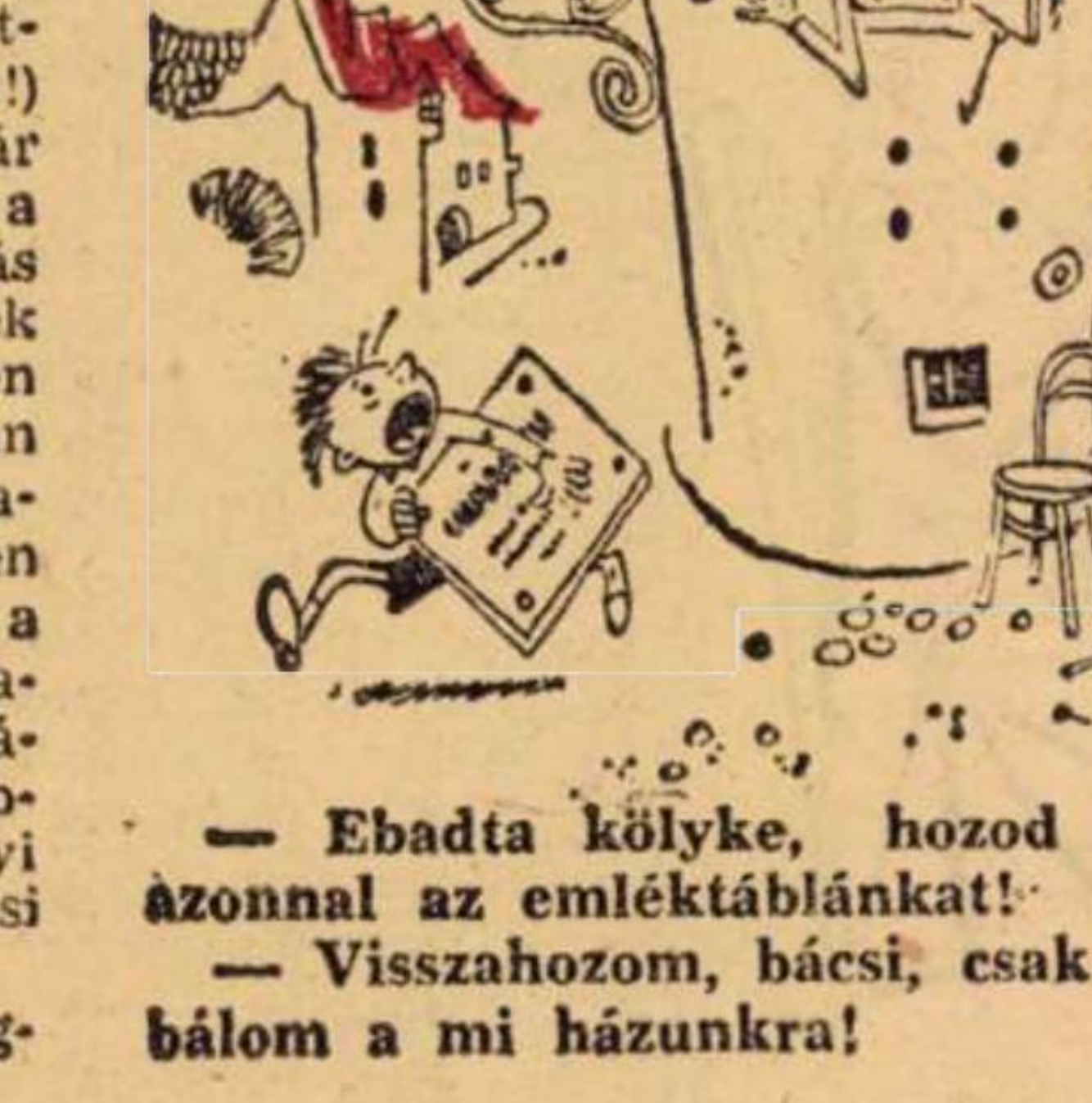

— Ebadta kölyke, hozod vissza azonnal az emléktáblánkat!
— Visszahozom, bácsi, csak felpróbálom a mi házunkra!

Soproni autóbuszremények

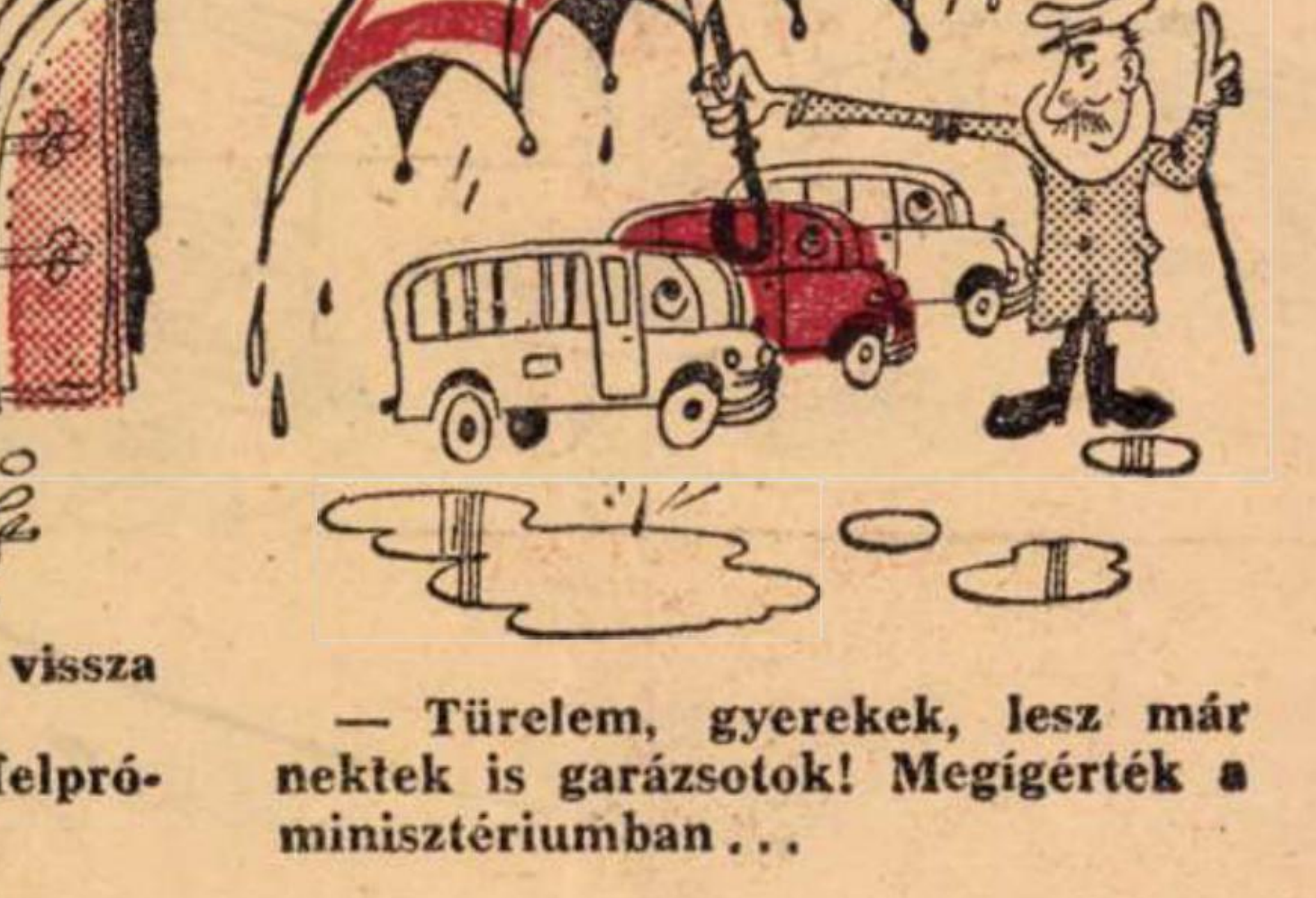

— Türelem, gyerekek, lesz már nektek is garázsotok! Megígérték a minisztériumban...

Mária Terézia-korabeli szénpordombot fedeztek fel

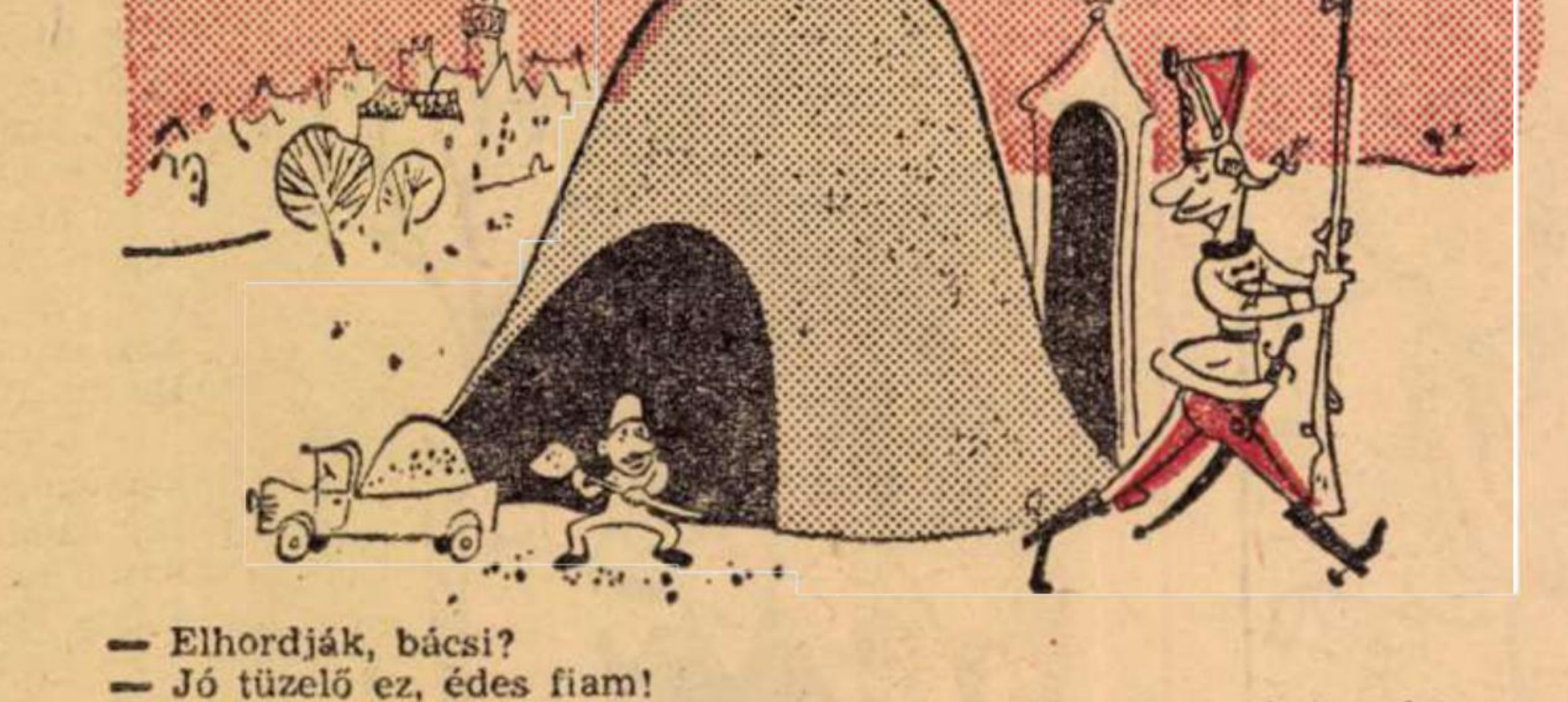

— Elhordják, bácsi?
— Jó tüzelő ez, édes fiam!
— Na, akkor én nem strázsálok tovább... Megyek az obsitomért!

Útjelzőtábla-dömping

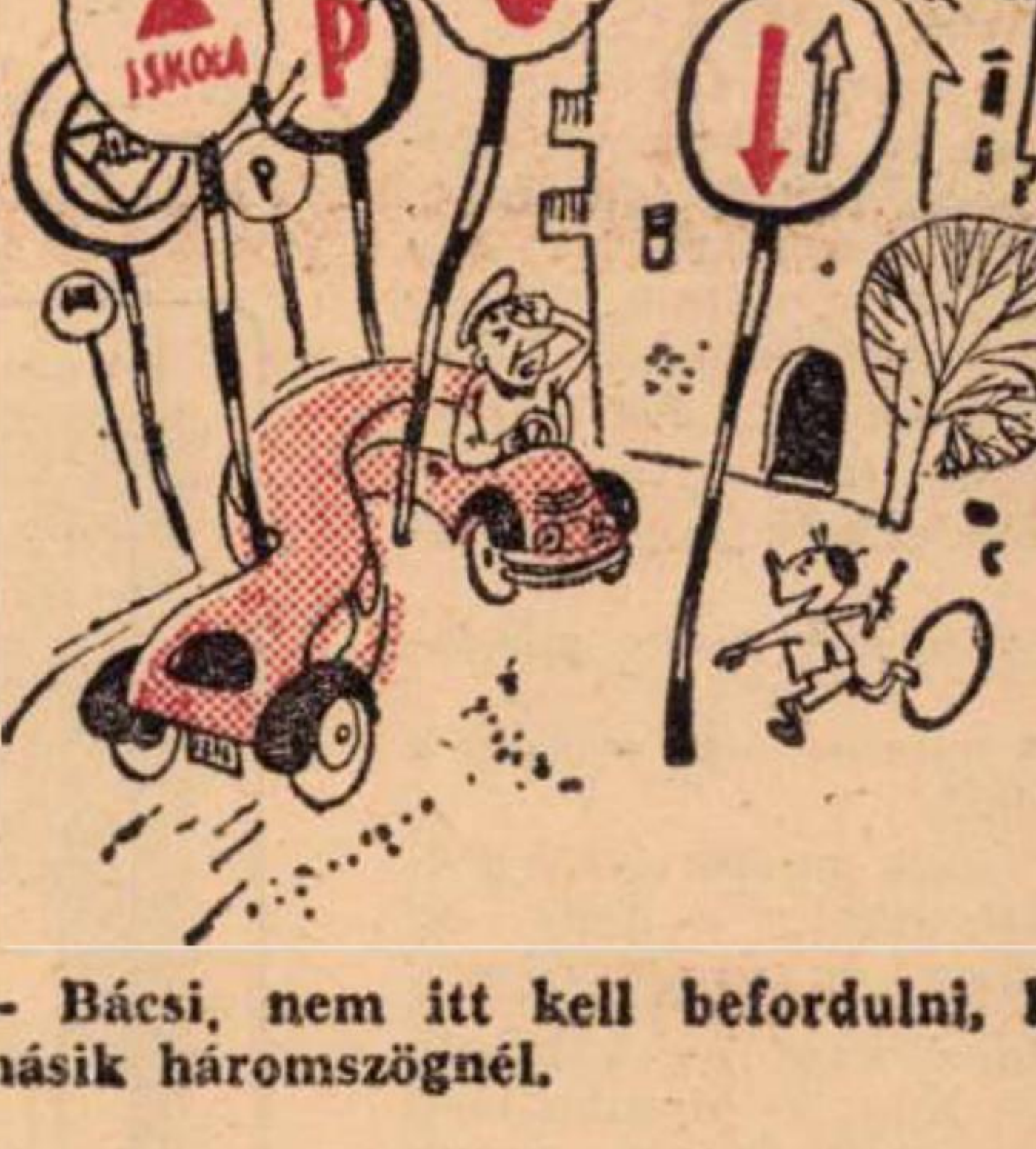

— Bácsi, nem itt kell befordulni, hanem a másik háromszögnél.

Esti műkedvelők

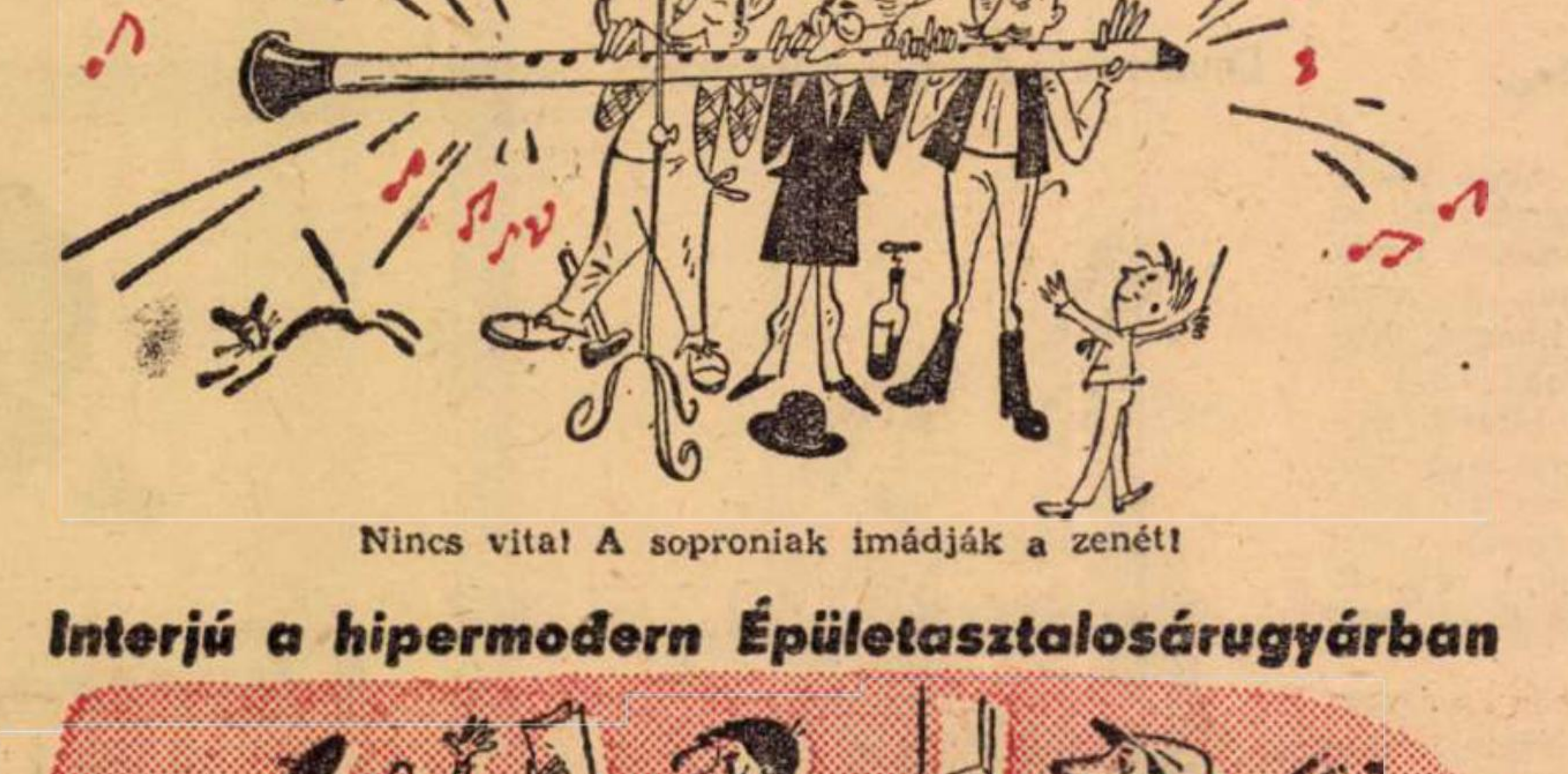

Nincs vita! A soproniak imádják a zenét!

Interjú a hipermodern Épületasztalosárugyárban

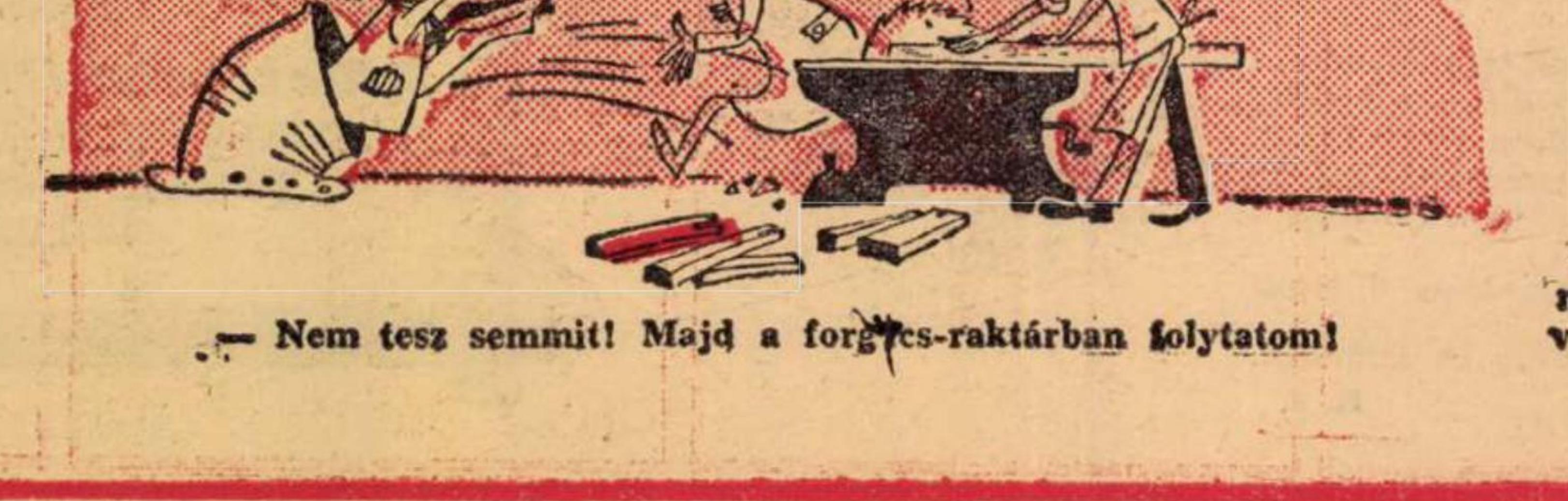

— Nem tesz semmit! Majd a forgács-raktárban folytatom!

Lelkiismeretes utcaseprő

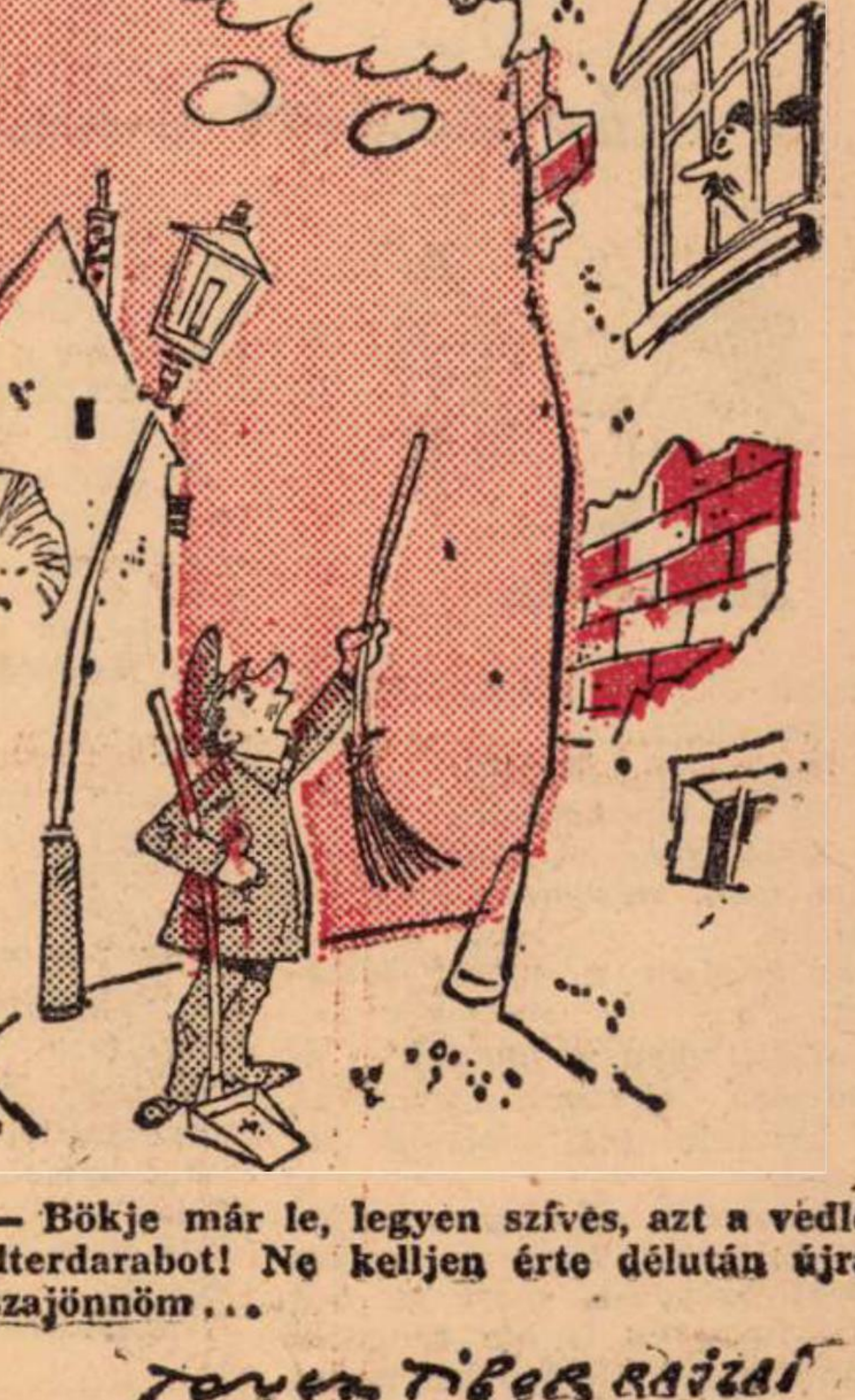

— Bökje már le, legyen szíves, azt a vedlő malterdarabot! Ne kelljen érte délután újra visszajönnöm...

Toncz Tibor rajzai

Dr AGY és a Száj

A Száj gúnyosan mosolygott.

— Ezek szerint, doktorka, önre nélkülözhetetlen szükség van? — kérdezte dr. Agytól, aki először tekintélyesen krákogott egyet, aztán oktató hangon válaszolt:

— Mint tudjuk, az agyi kéregterületek harmonikus együttdolgozásából születnek a legmagasabb lelki folyamatok: a tudatos érzés, a megismerés, a fogalomképződés, a gondolkodás és az akarat... Az agy olyan, mint egy hatalmas épület, millió vezeték hozza-viszi a híreket, intézkedéseket...

— Drága doktor úr, engedje meg, hogy röviden megcáfoljam...

— Csak tessék, ha tudja!

— Emlékszik rá — kérdezte a Száj —, hogy kedves gazdánk, Kovács János mit mondott délelőtt az osztályértekezleten?

— Hogyne emlékezném, hiszen én diktáltam neki. Felszólítottam a gazdámat, hogy mondja meg annak a Skupec nevű osztályvezetőnek, hogy egy himpellér. Erre a szóra egy Jókai regényből emlékszem, és roppant kifejezőnek tartom. Tudja meg, hogy ez a Skupec nevű egyén az egész familiáját behozta a vállalathoz...

A Száj most hangosan felkacagott:

— Látja, most megfogtam magát. Ön, kedves doktor, valóban ezt mondta, de én sokkal bölcsebb voltam, mint kegyed, és utólagos engedelmével így szóltam: „Javaslom, hogy nyissunk ablakot, mert itt a teremben rossz a levegő!"

Dr. Agy nem akarta elhinni.

— Ez valótlanság!

Mire a Száj azt felelte:

— Az az érzésem, hogy nem akarja elhinni, pedig tanúk is vannak rá, számszerint hetvenheten. Lássa be már végre, professzorka, hogy a Száj fontosabb, mint az Agy. Legutóbb is egy olyan beszédet mondtam, hogy magam is elcsudálkoztam. Valahogy így kezdődött: „Kartársak, rakjunk téglát téglára, és kéz a kézben meneteljünk egy emberként..."

— Hiszen ebben nincs gondolat!

— Ugyan menjen már mindig a gondolataival!

Ekkor dr. Agy valami sértő dolgot mondott, persze a Száj se hagyta magát, és visszafeleselt.

— Rendben van! — kiáltotta végezetül az Agy. — Mondja meg opportunista gazdánknak, ennek a Kovácsnak, hogy szégyellje magát, többé nem állok szóba vele, és ha még egyszer átteszi a lábát az én tudatküszöbömön, úgy rúgom ki, hogy repülni fog!

A Száj azonban már nem tudott felelni, mert éppen egy villa közeledett feléje, hegyén egy ropogósra sült, illatozó püspökfalattal...

Mikes György

A diadalmas győztes

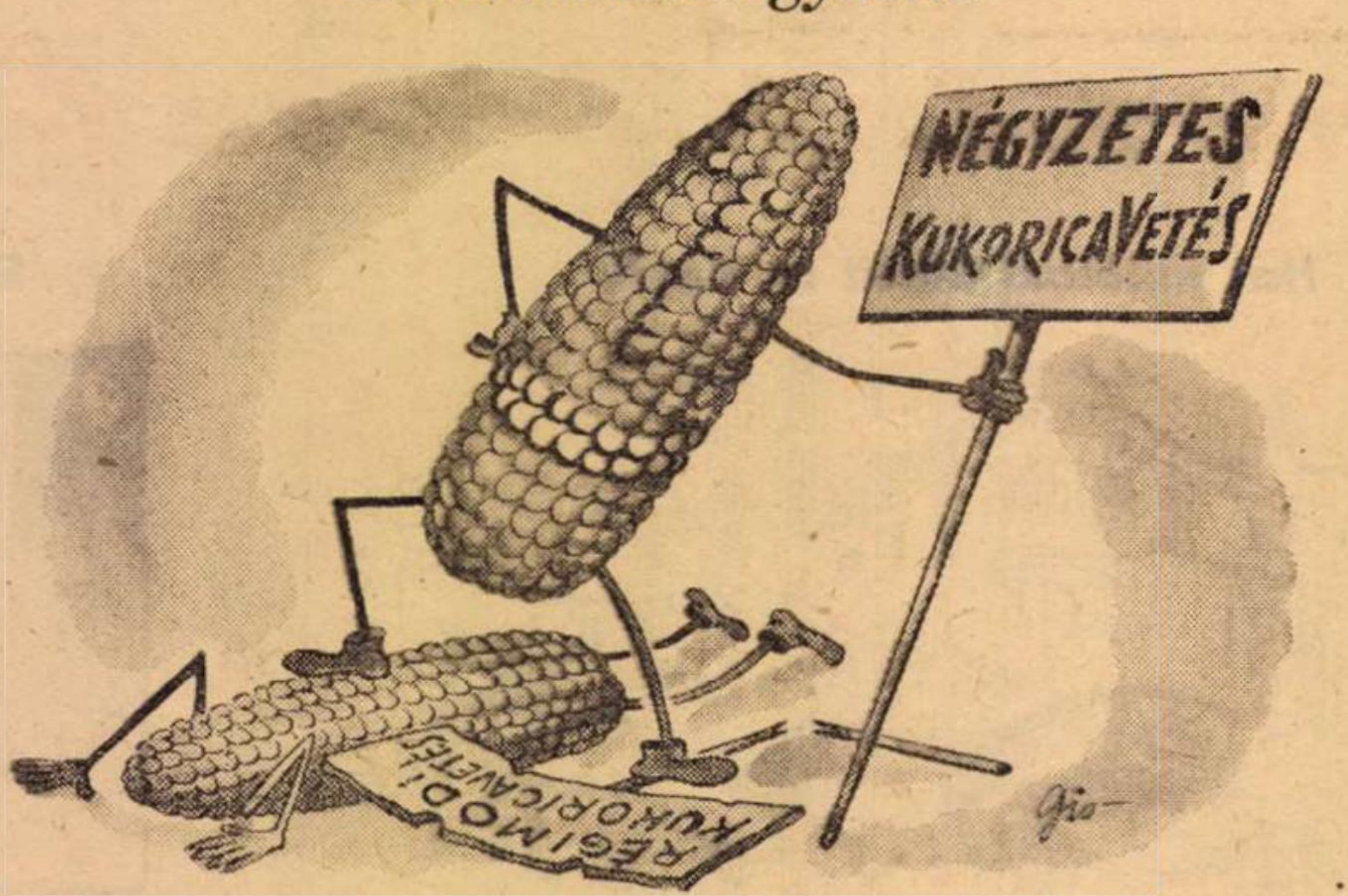

Ha ez így megy tovább

Rengetegen jelentkeznek cukrászipari tanulónak, péknek viszont senki nem akar menni.

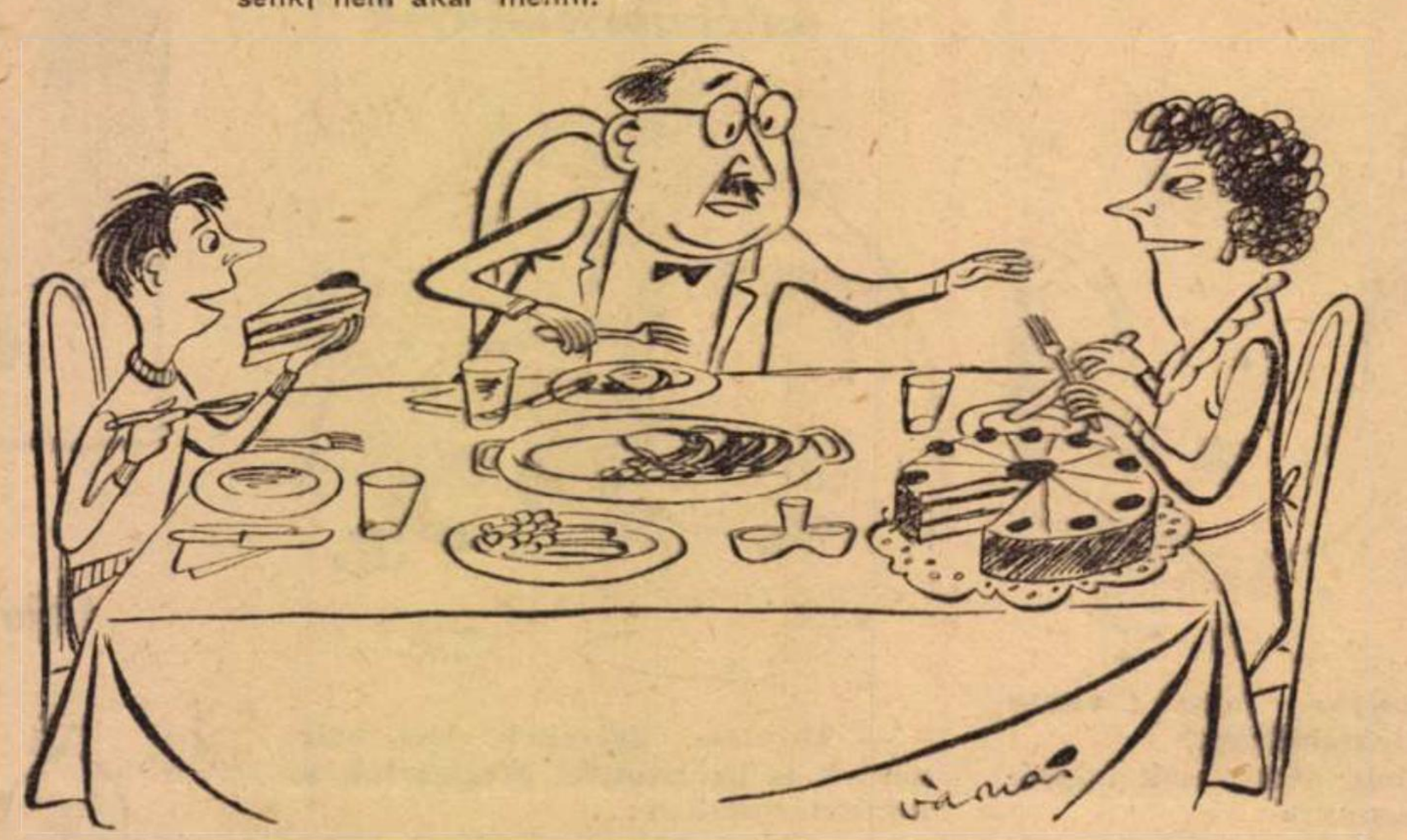

— Szívem, adj egy szelet dobostortát, egy kis pörköltzaftot szeretnék tunkolni...

„Jó" gyerek

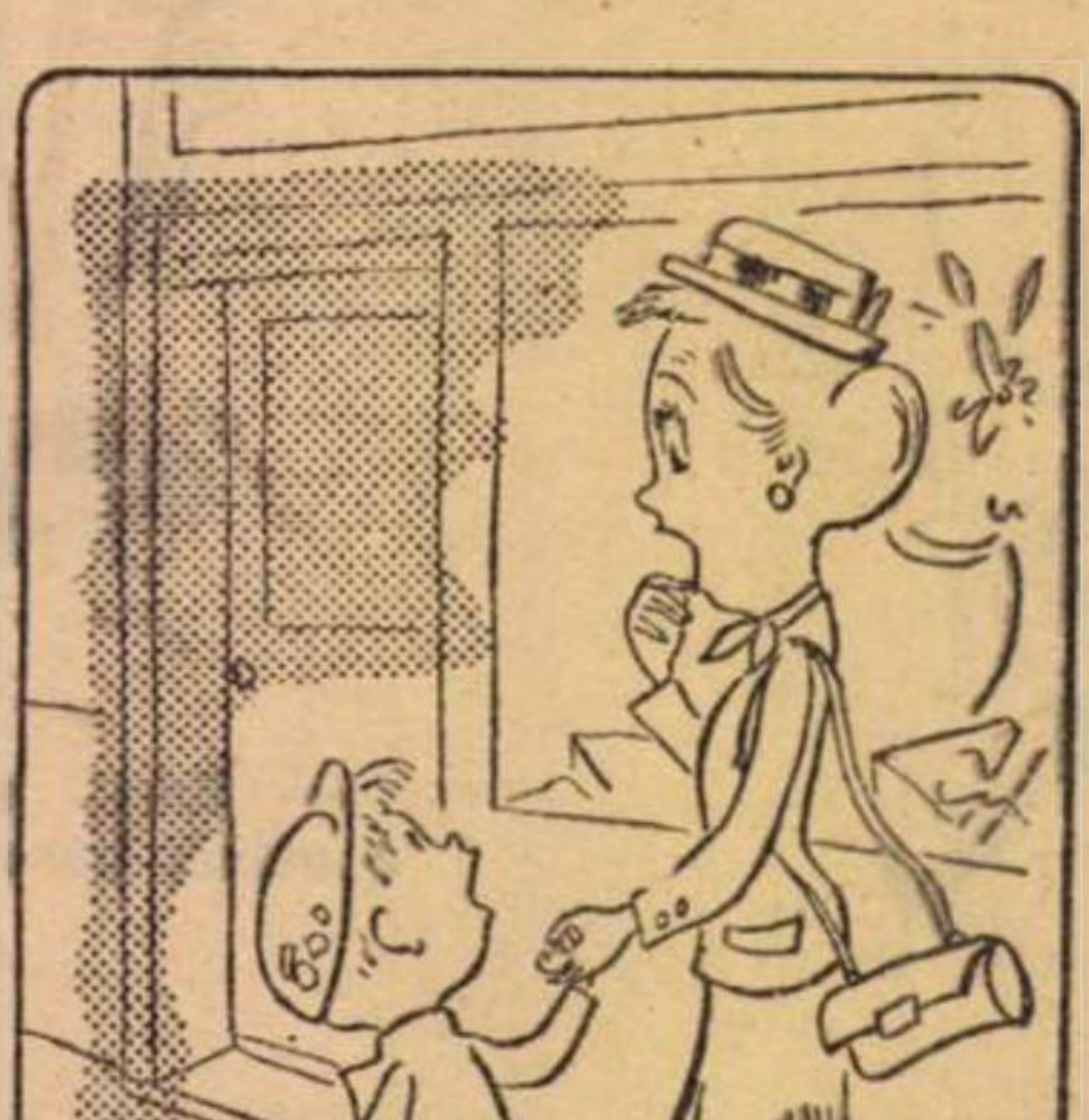

— Anyu vegyél cukorkát. Le akarok szokni a dohányzásról...

Szolgalélek

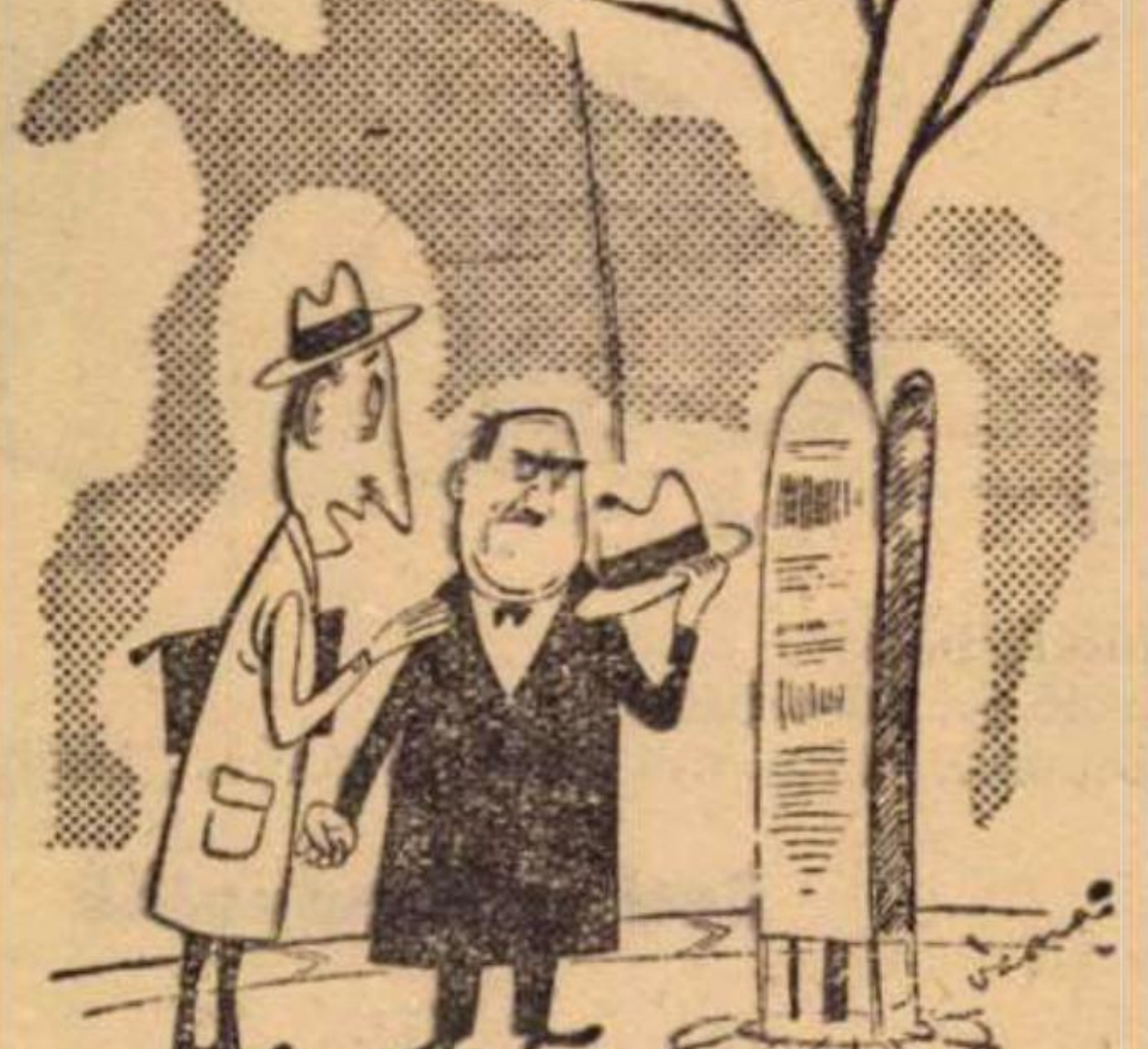

— Ne szólj egy szót se, felülről jött...

Étvágytalan

Gyakori vendég nálunk a lányom kis barátnője, úgy hívják, hogy Étvágytalan. Keresztneve nincs, beceneve Éti. Még sohasem láttuk, mindig csak elképzeltük őt. Szeplős, sovány, kócos kislány, fehér az arca és vékony a lába, nyávogó hangon beszél és vacsora közben jelenik meg nálunk, ha a kislányom hófehérkés tányérjában Hófehérkét is, a hét törpét is befedi az a rengeteg főzelék, amit belé akarok erőltetni, s ő elfintorítja az orrocskáját, tudatva, hogy a főzelék tápértéke és íze között az elviselhetőnél nagyobb a távolság.

— Csiiiin! (Szól a csengő) Nyikk! (Nyílik az ajtó.) Bejött az Étvágytalan —, mondom ilyenkor, s a gyerek fogékony fantáziája egy pillanat alatt a szobába varázsolja Étit, a sovány kislányt, akinek egyetlen tulajdonsága, hogy nem szeret vacsorázni.

— Szervusz, Étvágytalan! — köszönti a lányom kedvesen.

— Szervusz, Zsuzsika, — sipítom az Étvágytalan nyafogó hangján —, hallom, hogy nem ízlik a vacsora! Nagyon örülök ennek, kis barátnőm és üdvözöllek abból az alkalomból, hogy éppen olyan sovány és fehér leszel, mint amilyen én vagyok...

— Hogyisne —, kiáltja a lányom és belemeríti a főzelékbe kanalát —, én azért is kövér leszek és szép piros! — azzal máris nagy lelkesedéssel eszi a vacsorát.

Étvágytalan megtette a kötelességét, Étvágytalan mehet.

Namármost.

Amikor láttam, hogy Étvágytalan a lányom nevelésében milyen jótékony szerepet játszik, bennem is kezdett kialakulni egy hasonló, elképzelt figura, akinek, — úgy éreztem, — az élet más területén vehetem hasznát. Egyesek szerint még én magam sem vagyok egészen tökéletes. Különösen a reggeli felkeléssel van baj. Szükségem van némi önnevelésre. Nosza! Kitalálok magamnak egy mumust.

A neve: Lusta. Alacsony homloka, tömpe orra butaságot sugároz. Tompafényű szeméből rikolt az értelmetlenség. Egyetlen említésre érdemes tulajdonsága, hogy szörnyen lusta, de ebből egészen jól megél. Sőt, ezért él meg. Szükségem van rá. Ha nincs kedvem reggel felkelni, csiiiin (szól a csengő), nyikk (nyílik az ajtó) és bejön a Lusta. Gratulál, hogy még mindig fekszem és szerencsét kíván jövendő elbutulásomhoz és elhájasodásomhoz, amellyel méltó leszek az ő barátságára.

Juj! Nincs az a hideg, kietlen reggel, amikor ilyen lebeszélés után ne kelnék fel.

Tegnap este azzal a megnyugtató tudattal hajtottam álomra a fejemet, hogy őrmumusom vigyáz rám, hogy ismerőseim, barátaim, kartársaim és főként feletteseim csodálatos megújhodásnak lesznek ámuló tanúi, hiszen íme, én leszek az az ember, aki egyik napról a másikra a saját nevelési módszere szerint vadonatúj életet kezd, sosem késik el többé.

Azzal, mint aki jól végezte dolgát, elaludtam.

És ma reggel hatkor csengett a vekker. És ma reggel hétre bent kellett lennem a munkahelyemen. És ma reggel is éppen olyan nehéz volt kidugnom a lábamat a paplan alól, mint bármikor. De ma reggel eszembe jutott mumusom, a Lusta.

— Csiiiin, nyikk, bejött a Lusta! — hívtam kétségbeesetten a teremtményemet és valóban, a fantáziám működni kezdett, nyílt az ajtó, s a nyílásban feltűnt a kövér, lassúmozgású, lompos Lusta éppen úgy, ahogy elképzeltem.

— Szervusz, öregem —, köszöntött zsírosan, puhán simogató hangján —, látom, hogy nincs kedved felkelni. Nagyon örülök ennek, kedves barátom és üdvözöllek abból az alkalomból, hogy éppen olyan kövér és buta leszel, mint én...

Ez most valahogy nem tűnt olyan borzasztónak.

Igy aztán Lusta bebújt a paplanom alá és együtt szundikáltunk tovább még egy fél órácskát.

Országh György

Rég látott barátom

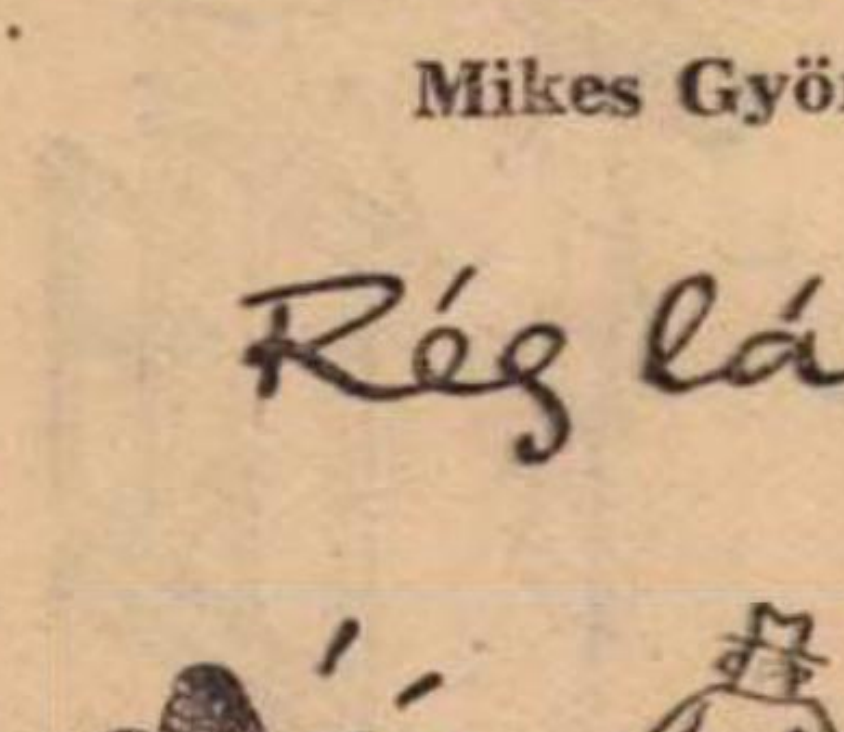

Karjait ölelésre tárja, mindkét orcámon megcsókol:

— Hogy vagy? Mesélj!

Mesélnék, ám belevág:

— Tiszta fehér a hajad — állapítja meg, nézem az övét, bogárfekete.

Újra kezdem a mesét, félbeszakít:

— Kicsit meg is fogytál — és elégedetten veregeti pocakját, amit legutolsó találkozásunk óta eresztett.

Aztán már nem is mesélek, mesél ő. Kérdi, hogy pulóverem ausztrál gyapjú-e, mert az övé az. És hogy én is oly rengeteg vámot fizetek? Mert ő hetenként kap csomagot, ebbe megy tönkre. Szerencsére tízannyit árul ki belőle, nagyon talpraesett fickó. Igy aztán a tönkremenést nem kell szó szerint értelmezni. Különben is remek állása van.

Dicséri a ruhámat, látszik rajta — mondja —, hogy még régi szövet, így kifordítva is jobb, mint az övé, amit tegnap vett fel, de ma egy újabbat rendelt.

— Külföldi anyagból — teszi hozzá jelentősen.

És a cipője exportbőr, nézzem meg, de mire megnézem, már az ingét mutatja, nájlon és szerencse, hogy nyílt utcán vagyunk, mert megmutatná az alsónadrágját is, perlon.

Háromszor ölel meg búcsúzóul és hatszor mondja, mennyire örül, hogy láthatott. Arca ragyog, szeme csillog, sugárzik róla, hogy igazat beszél. Őszintén és nagyon örül.

De nem annak, hogy ő látott engem.

Annak örül, hogy én láttam őt.

K. J.

Divatrevű-dömping Pesten

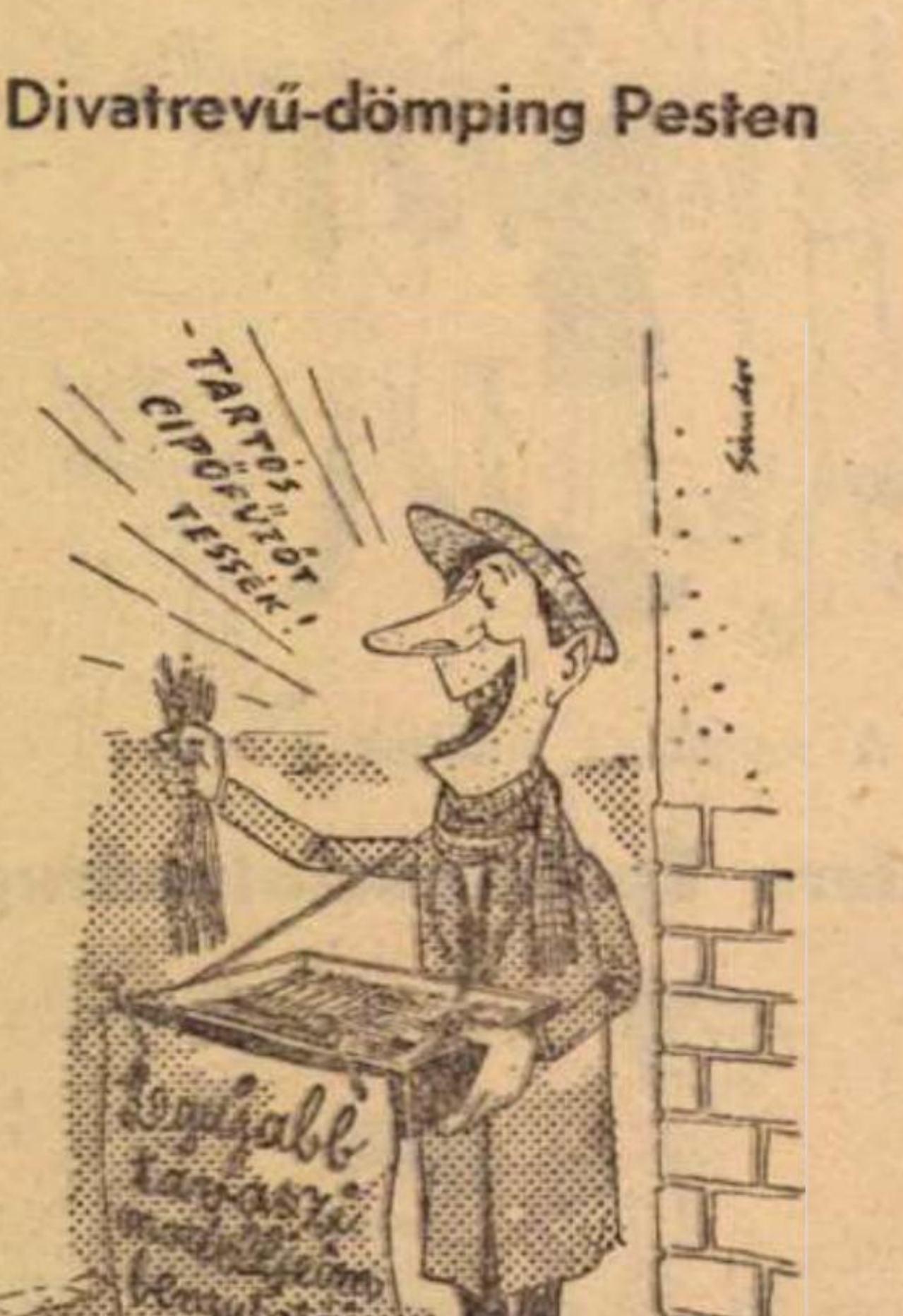

A korszerű háztartás
KIÁLLITÁS
Rákóczi-út 5.
Nyitva március 17-től naponta 10-6 óráig
ÁLLANDÓ BEMUTATÓK · TANÁCSADÓ SZOLGÁLAT
MŰSOROS ELŐADÁSOK · BÁBSZINHÁZ
DIJTALAN BELÉPÉS

Kultúrfront

Író az életben

Lassan leereszkedett az elefántcsonttoronyból és kilépett az életbe, hogy tapasztalatokat szerezzen, élményeket gyűjtsön, kinyíljék a szeme, s hogy feltáruljon előtte a forrón bizsergő, lüktető, eseményekben gazdag, témadús élet. Élni akart, hogy írhasson.

Mindjárt kezdetben megszöktette legjobb barátja feleségét, majd amikor a nő otthagyta őt egy őrgróf kedvéért, aki inkognitóban gyalult az Egyesült Izzóban, öngyilkosságot kísérelt meg, de fennakadt az SZTK-székház hetedik emeletén. Miután a tűzoltók leszedték, mérget vett be, a méreg azonban egy újítás következtében nem hatott. Ezután egy évig bányában dolgozott, de amikor egy robbanás után az orvos környezetváltozást ajánlott neki, csikós lett Bábolnán. Később Piccard mélytengeri expedíciójához csatlakozott, a búvárharangból azonban menekülni volt kénytelen. Alig kétszáz méterrel a tenger színe alatt cápák támadták meg, egyet agyonrúgott, kettőt megsebesített, a többi kereket oldott. Peruban ő készítette elő az államcsínyt, majd az új kormány megbízásából belopódzott a losalamosi atomtelepre, onnan fontos terveket és egy félkész hidrogénbombát csent el, s irányítható rakétalövedéken tért vissza küldetéséből. A következő hónapokat bigámiával töltötte, feleségül vette Marilyn Monroet és Marina Vladyt. Közben fellépett a Metropolitan Operában a Lohengrin címszerepében, saját idomítású hattyúján, majd amikor az opera kigyulladt, személyesen mentette meg a második szereposztást is. Csikágóban fogadásból felszámolta a banditizmust, a gengsztereket termelő munkára képezte át a vágóhidon, s ugyanott több atomenergiát békésen alkalmazott. Ezután tutajjal körülhajózta a világot, mígnem a Csendes-óceán közepén tutajtörés érte. Egy kis szigetre került, ott törzsfőnökké választották, de hamarosan megfúrták, s mint dzsungelidegen elemet ötven korbácsütésre ítélték. Talán bele is pusztul, ha egy belga helikopteren meg nem mentik. Innen Japánba került, ahol a gésaképzésben helyezkedett el, majd amikor leépítették, a jemeni felkelőkhöz csatlakozott. Néhány év múlva az egyik sejk leányát a Déli Sarkra szöktette magával, ahol a geofizikai év propagandistája lett, s maradt is volna, ha bele nem keveredik a Fehér ház ellen szőtt portoricói összeesküvésbe. Négy évet töltött a Sing-Sing fegyházban. Aránylag nehezen szabadult, mert csak a harmadik fegyenclázadás során sikerült megszöknie. Fél évet egy mesterséges bolygón töltött, majd ejtőernyőn leszállva jégtáblán Alaszkába utazott. Itt derült ki, hogy fogytán van a pénze. Mivel különben is úgy találta, hogy irodalmi pályájához már elegendő élményt gyűjtött össze, hazatért.

Idehaza hamarosan munkához látott és regényt írt Mariskáról, aki sértett büszkeségből nem Bélához ment feleségül, hanem Kálmánhoz, akit nem is szeretett.

Feleki László

Irodalmi kritika

(J. Pop rajza a prágai Dikobrazból).

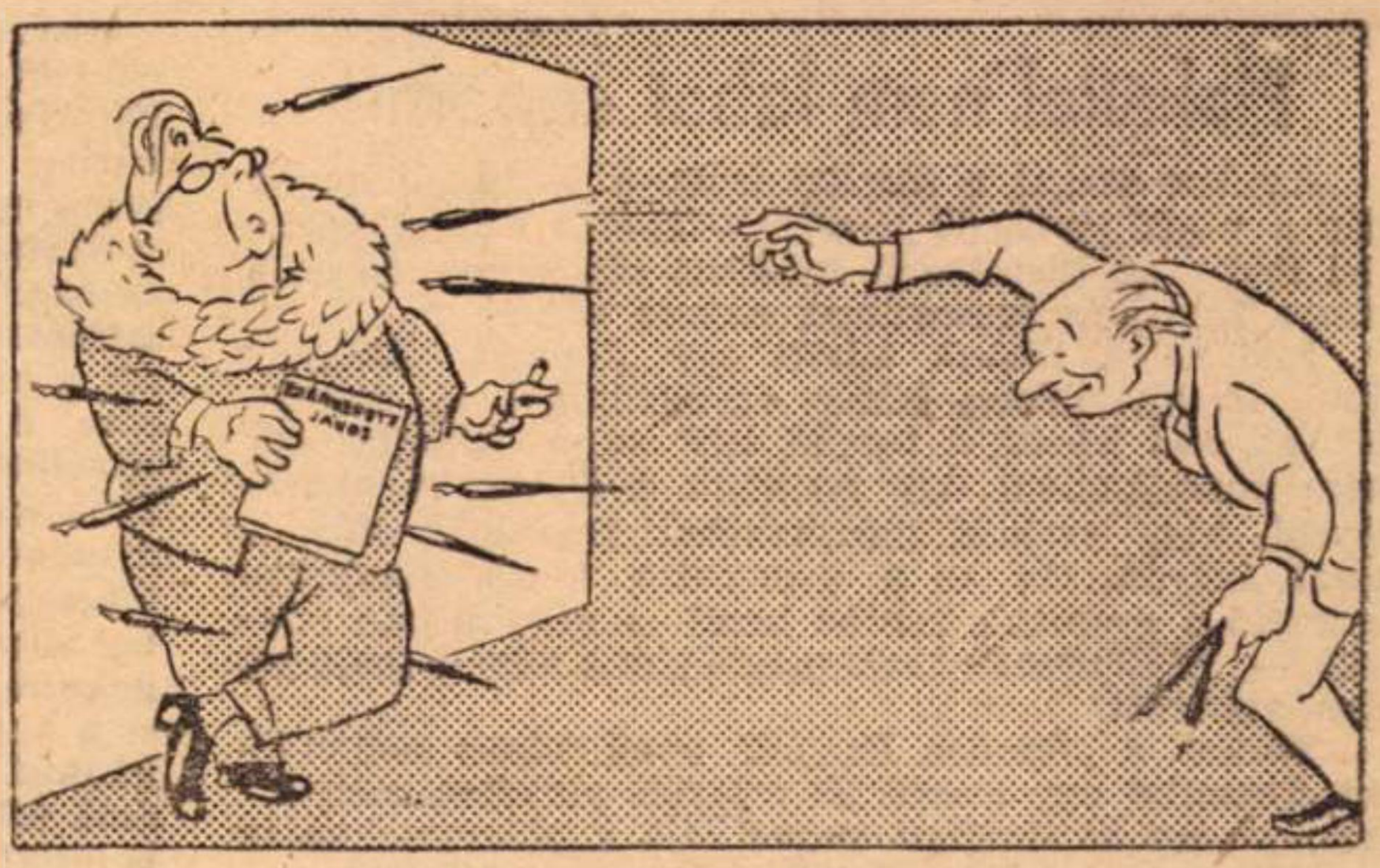

Ha beérkezett az író . ; ;

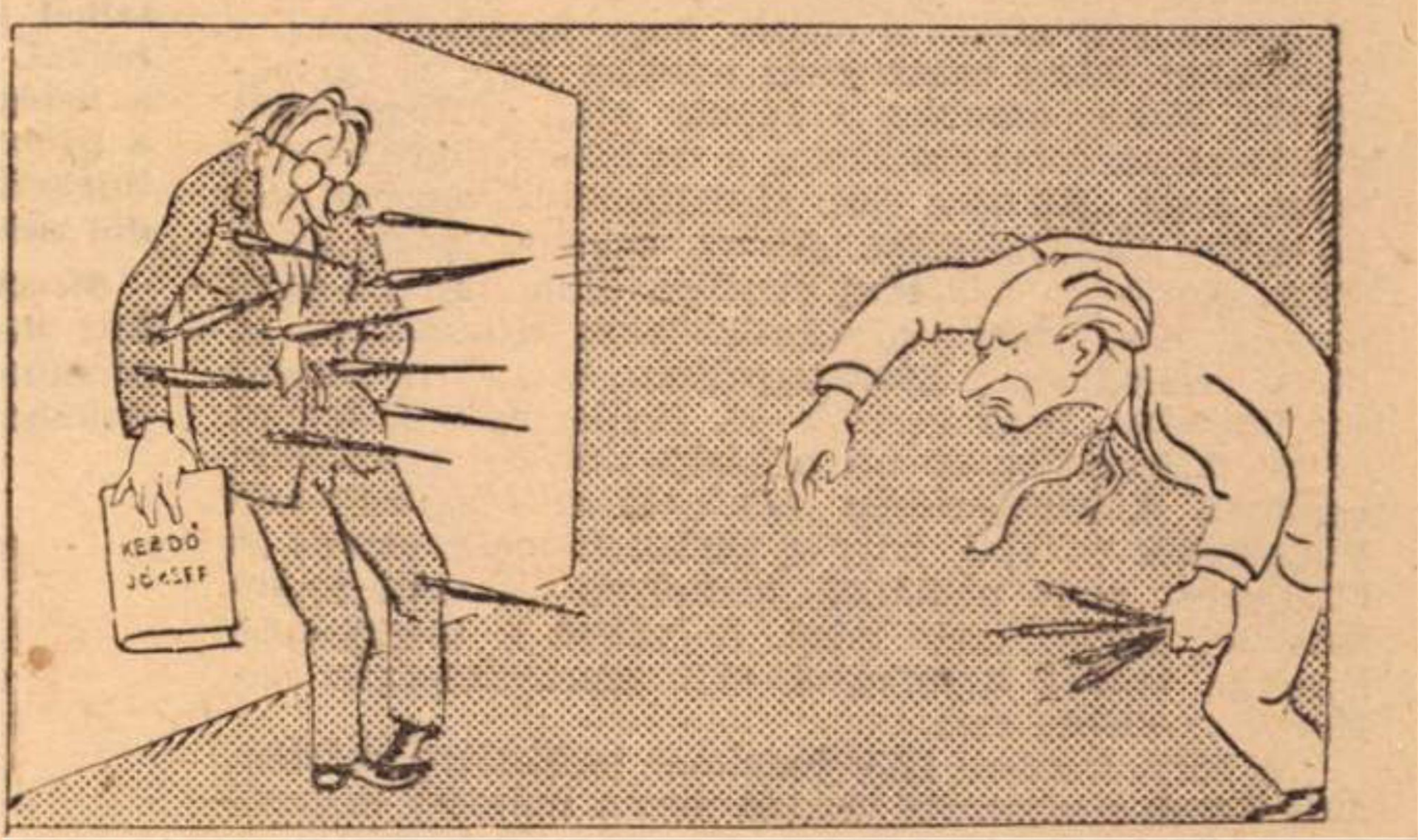

Ha kezdő . ; ,

Két kép az idei Vasas zenei fesztiválról

Fellépés előtt

Az Egyesült Izzó női kara új ruhát kapott hangversenyére.

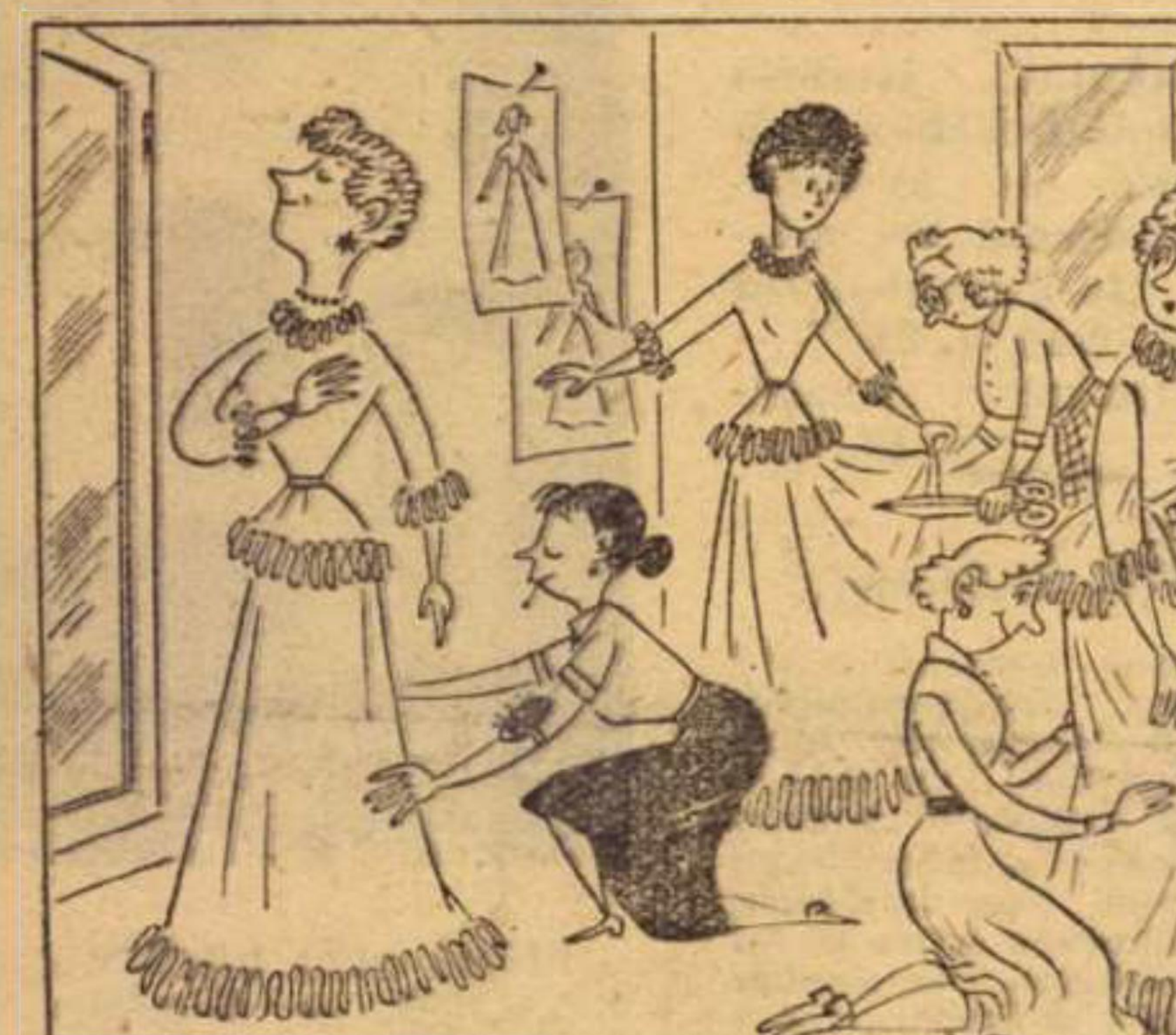

Az énekkar még soha ilyen lelkesen nem próbált . . ;

Így oszthatták ki a Háry János szerepeit

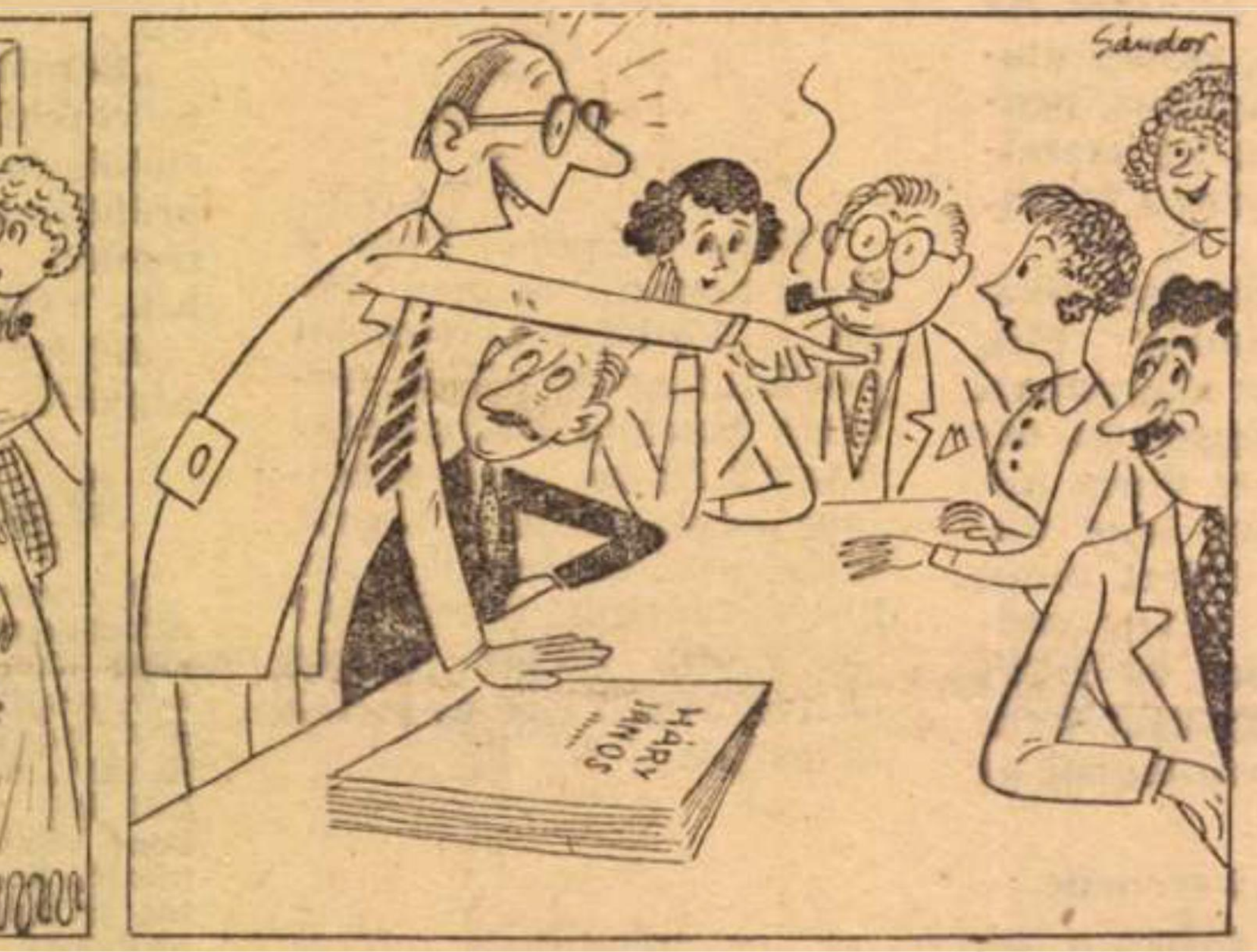

— A te hangod a legszebb, a legércesebb, a legmesszebbre hangzó! . . . Te leszel a súgó!

A plakátragasztó ötlete

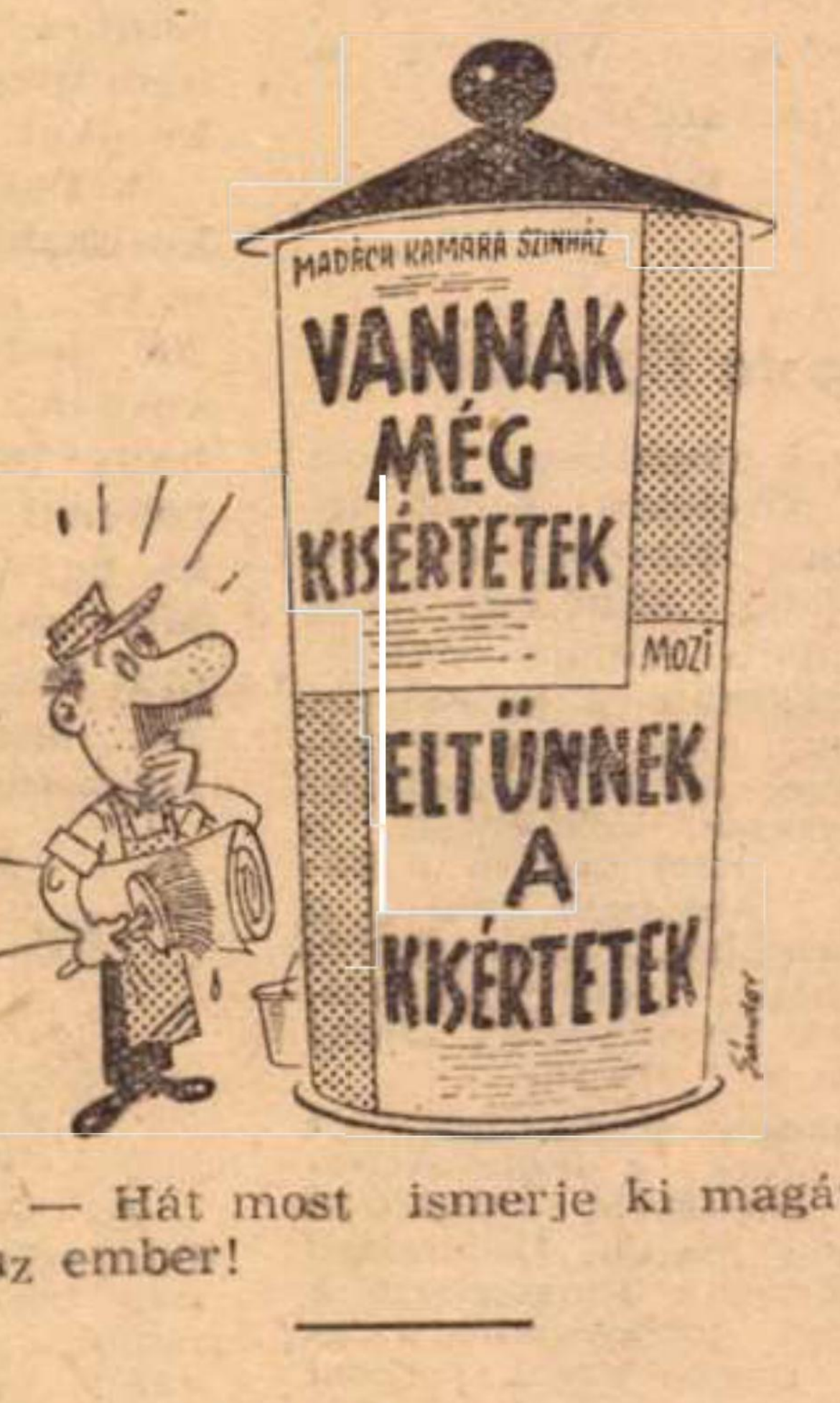

— Hát most ismerje ki magát az ember!

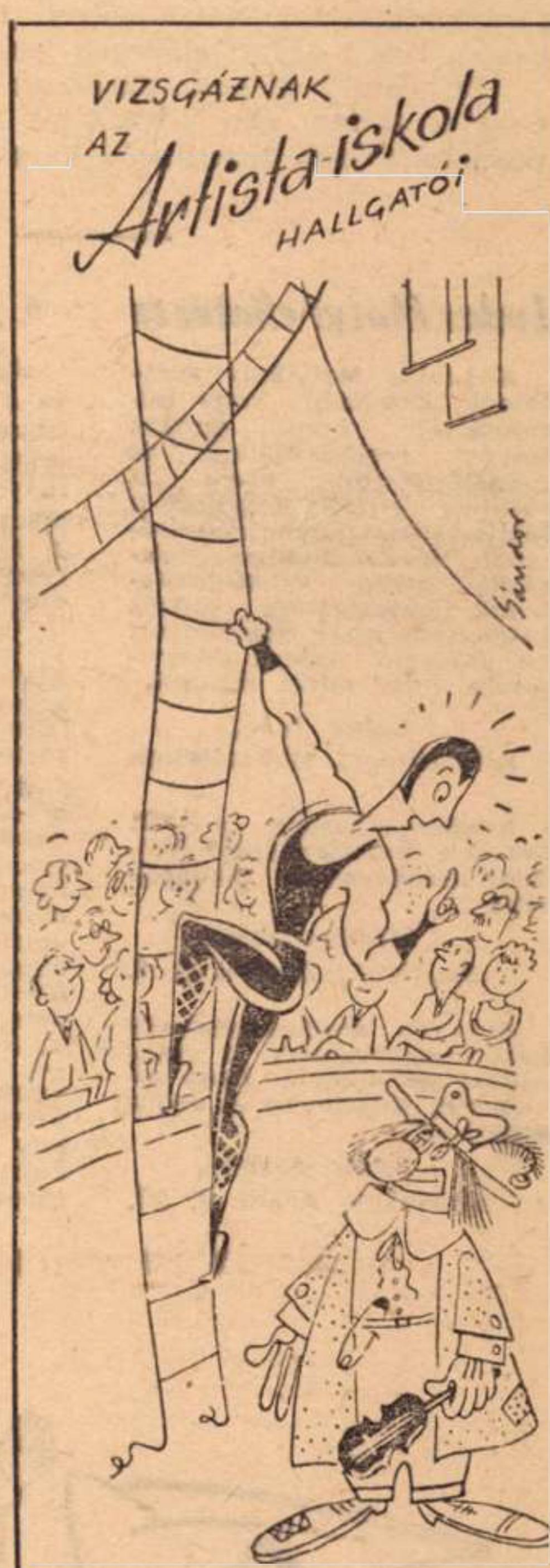

— Bandikám . . . súgjál . . .

Későn érkezett . . .

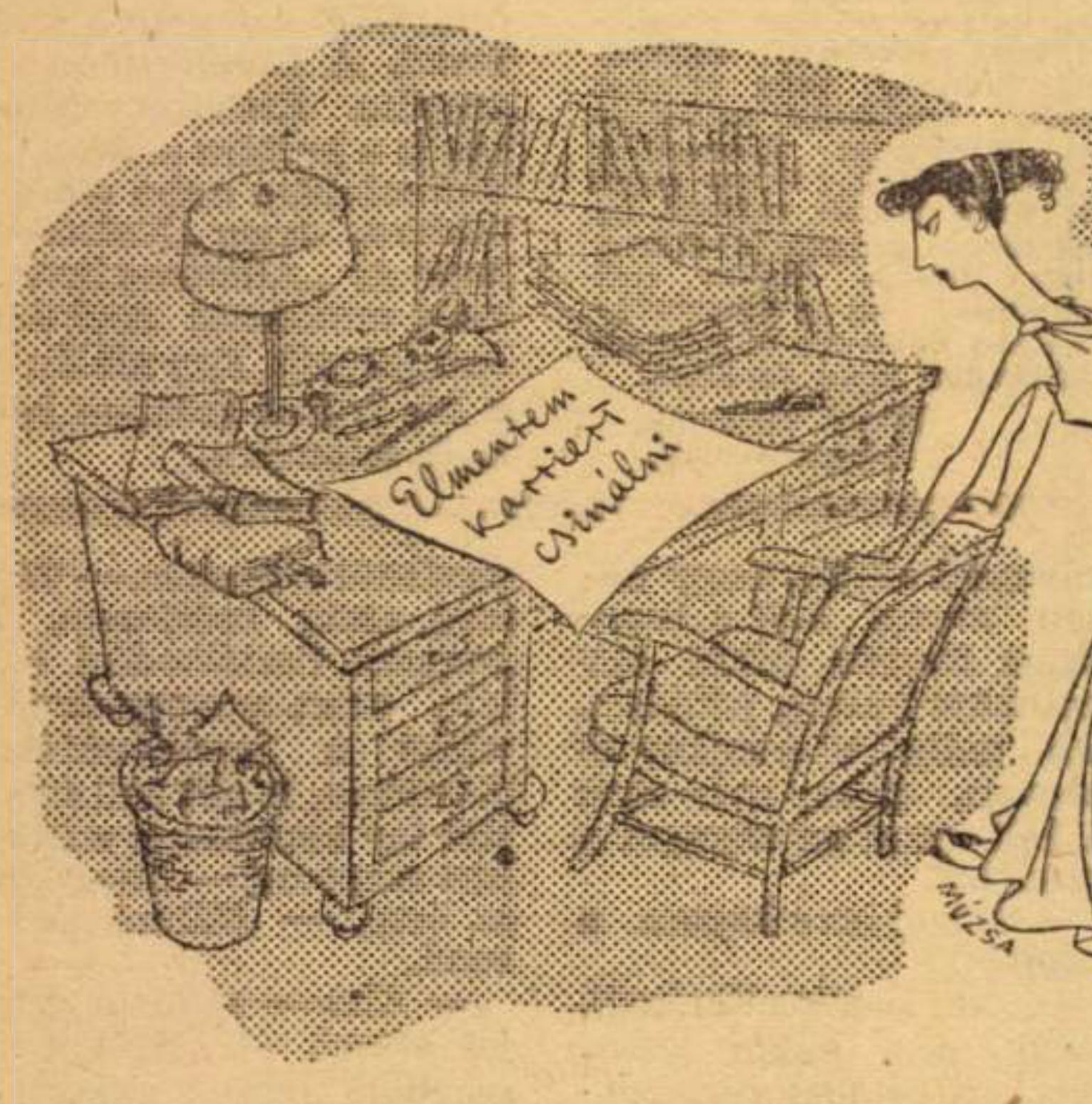

— No, ide se jövök mégegyszer!

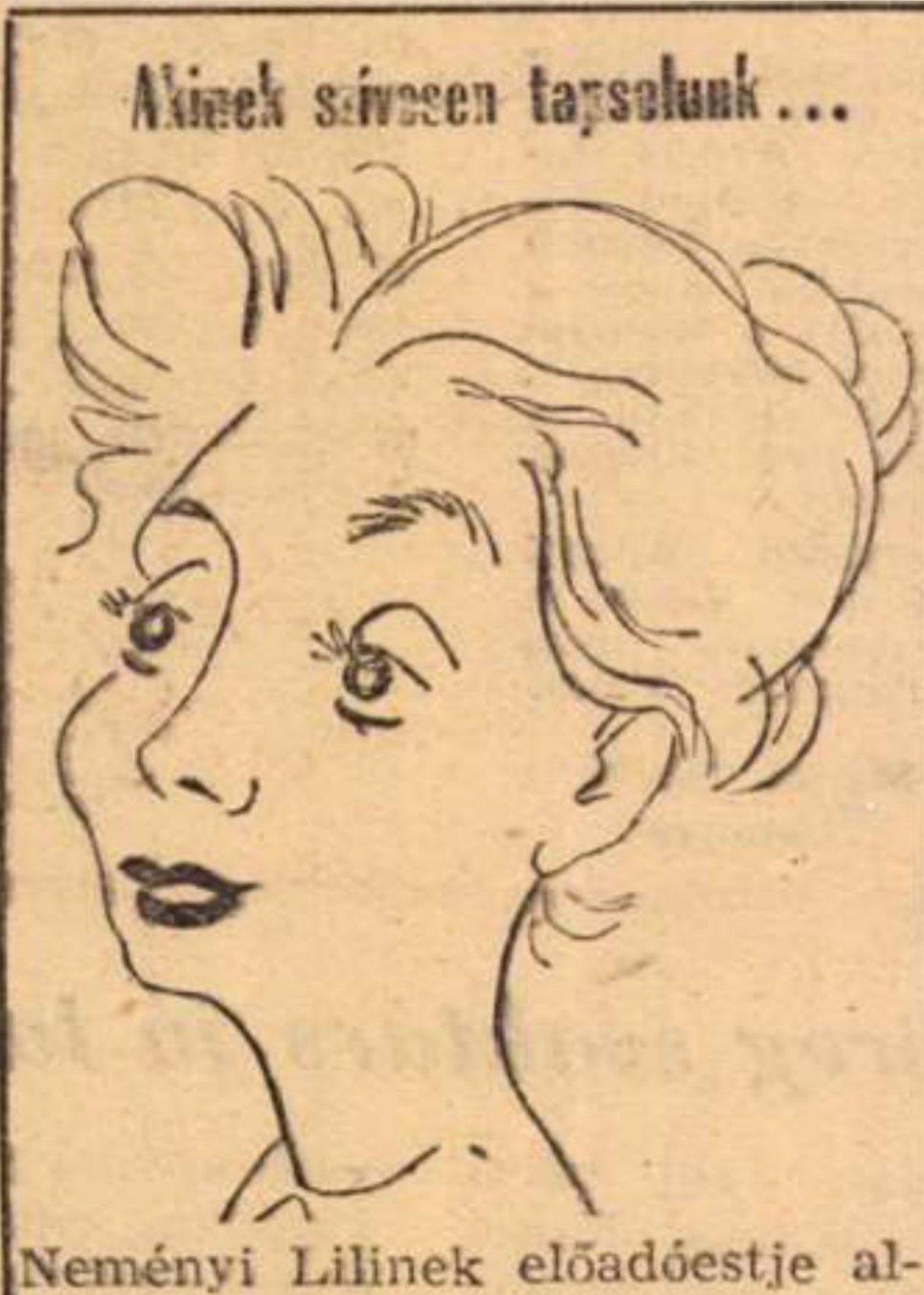

Neményi Lilinek előadóestje alkalmából.

(Edma rajza)

A humor könyvéből

HUMBOLDT, a legnagyobb német természettudós kísérleti kutatásaihoz különleges üvegcsöveket rendelt Franciaországból. Mivel azonban a német hatóságok magas vámot vetettek volna ki a csövekre, Humboldtnak elmés ötlete támadt. Már előzetesen utasította a franciákat, hogy a csöveket mind a két végükön dugaszolják be és ragasszanak rájuk egy címkét ezzel a felirattal:

„NÉMET LEVEGŐ."

Javaslataink

A Vasas Kisipari Szövetkezeti Kiállítás ankétján az a kívánság hangzott el, hogy az árucikkeket magyaros díszítő elemekkel lássák el.

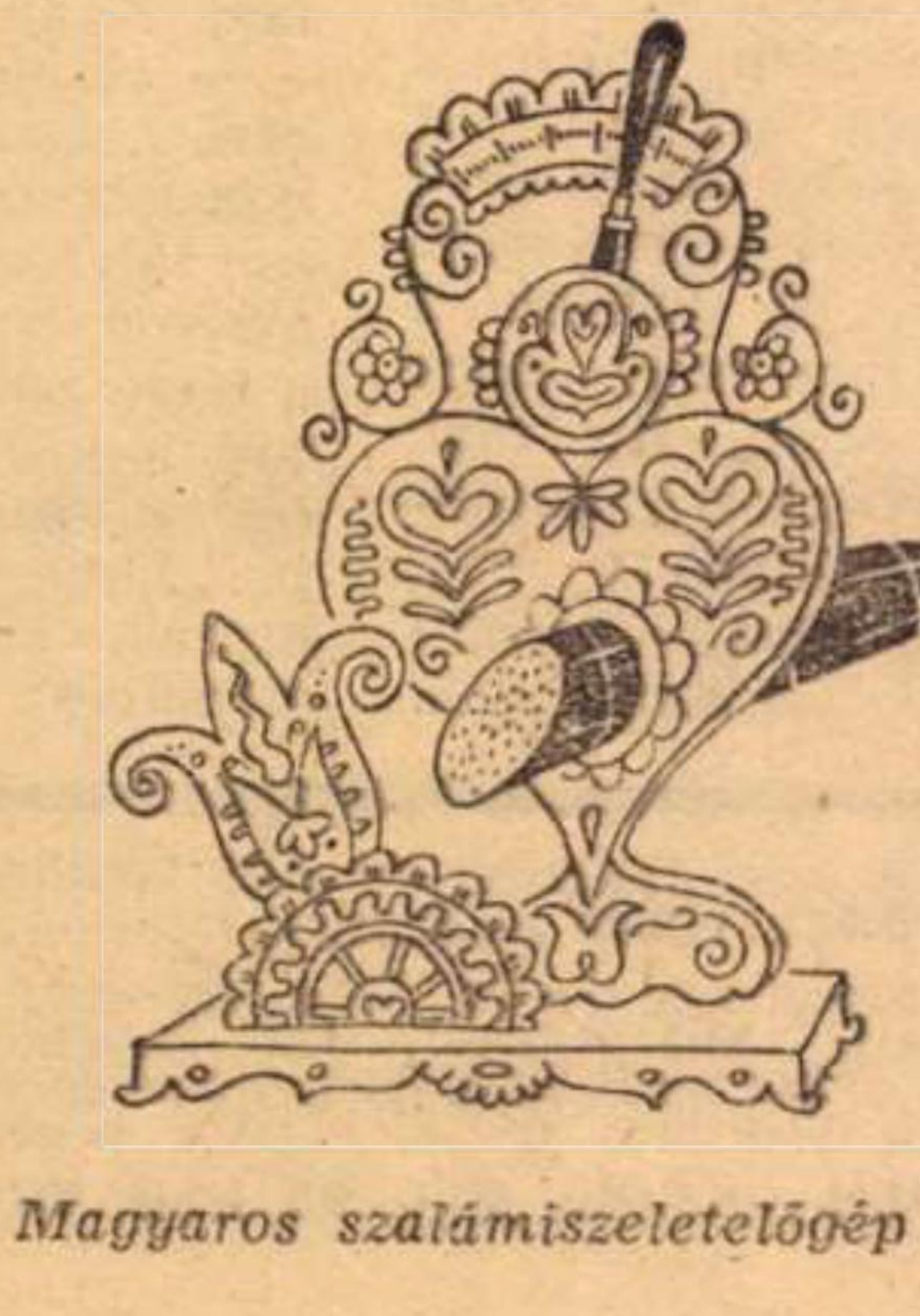

Magyaros szalámiszeletelőgép

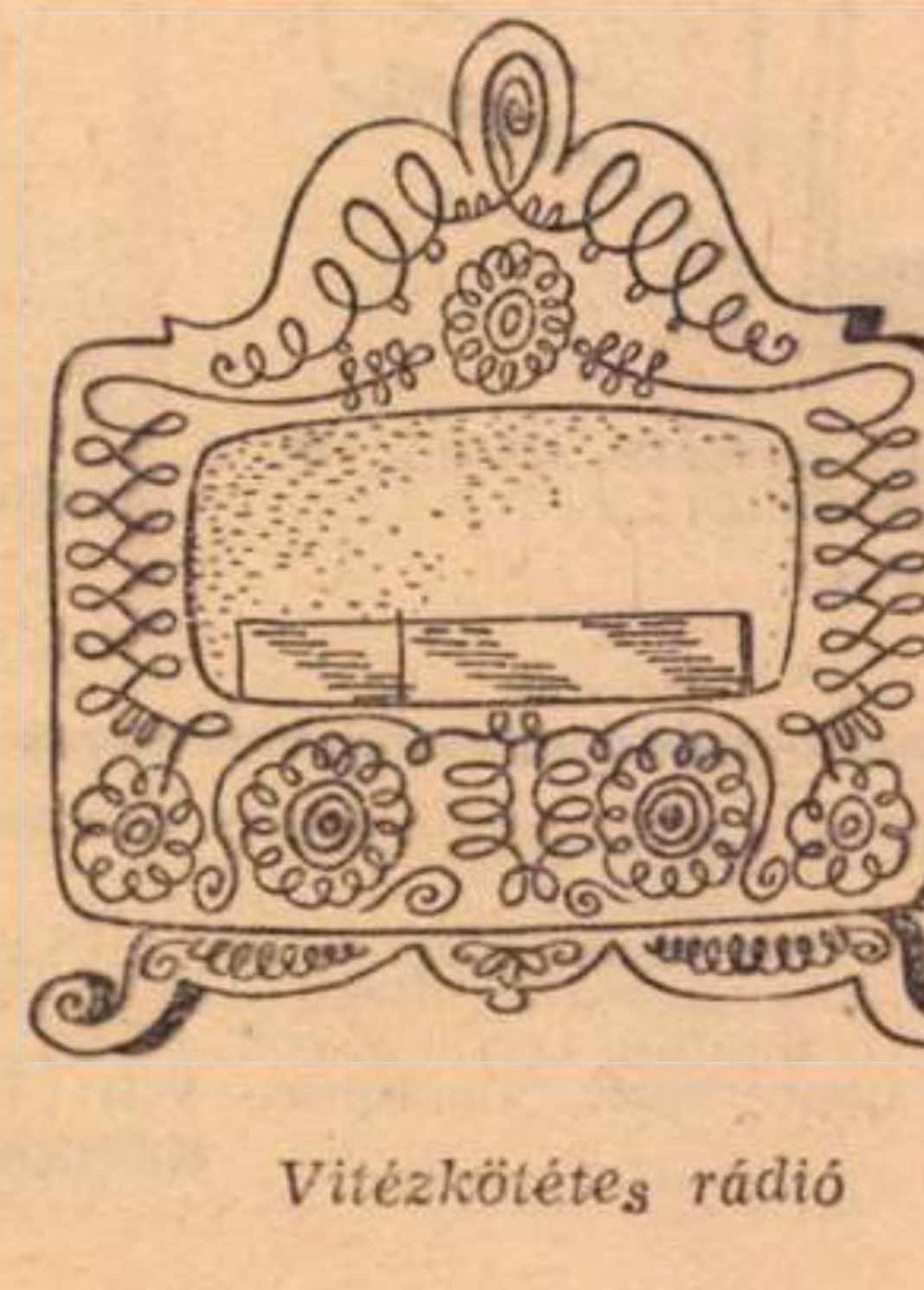

*Vitézkötéte*s *rádió*

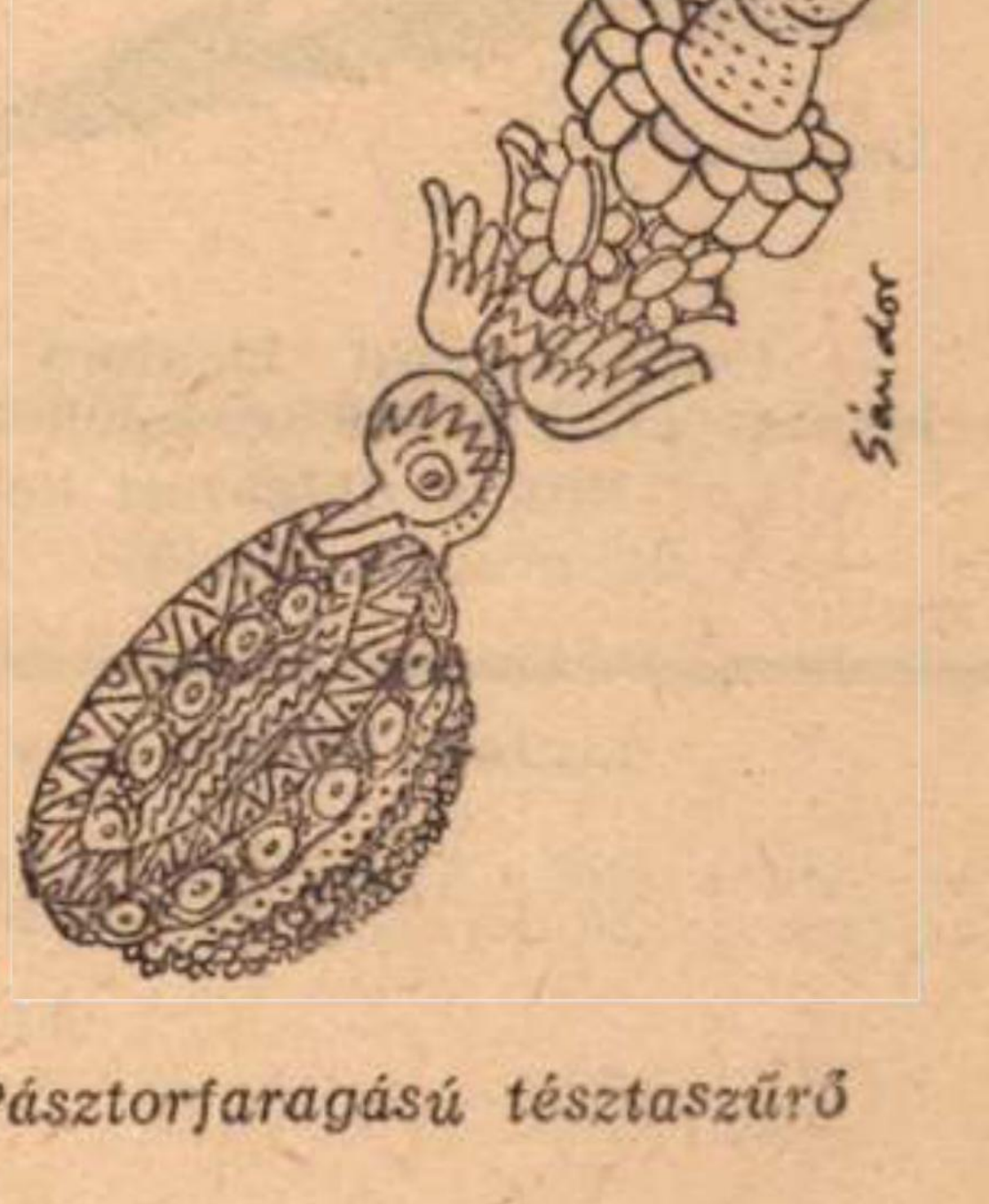

Pásztorfaragású tésztaszűrő

A STRUMA
TERMÉSZETES GYÓGYSZERE A
„JODAQUA"-GYÓGYVÍZ

A **„JODAQUA"** gyógyvízzel golyvás esetekben lefolytatott orvosi kezelések rendkívül kedvező eredménnyel jártak.
A **„JODAQUA"** leendő anyáknál meggátolja a terhességi golyvát és biztosítja a magzat jódellátását.
A **„JODAQUA"** bevált gyógyszer magas vérnyomás és érelmeszesedés eseteiben is.
Kérjen tanácsot orvosától.
A **„JODAQUA"** ára rendkívül mérsékelt, de az SZTK-vényre is rendelhető.

Le a bürokráciával!

Plakáttal nem lehet seperni!

Amikor ezeket a sorokat írom, a tisztasági hónap már a végét járja, de a szemét-fronton semmi változás. Pedig az illetékesek mindent elkövettek, hogy a „tiszta Budapest"-mozgalmat sikerre vigyék.

Elkövettek többek között egy „Rendes Brigád" című, tizenkétoldalas képes együgyűséget is, amelynek az első képén a brigád egy szem nőtagja egy szem surolókefével úgy lesikálta a Belvárost a térképről, hogy csak a macskakövek maradtak meg a házak helyén. Ha ez a gyermeteg képes tisztaságserkentő a gyerekek kezébe kerül — mert hiszen odavaló —, példányszámának megfelelően növeli majd az utca szemetét.

Ezeket a „Rendes Brigád" című képes serkentőket, valamint egy csomó jól sikerült plakátot, melyeknek egy-egy kicsinyített testvérkéje a villamosokon is látható, az illetékesek elküldték az ingatlankezelő vállalatoknak, hogy osszák széjjel. Az IKV-k elküldték a házkezelőknek, a házkezelők pedig elküldték a házfelügyelőknek, abból a célból, hogy függesszék ki a plakátokat. Idáig tehát ment minden, mint a karikacsapás. Mikor azonban a kapuk alatt kifüggesztett plakát-kakas belekukorékolta a segédházfelügyelők szemébe, hogy „Az utca nem szemétdomb!", dugába dőlt az egész plakát-elmélet. Ahhoz ugyanis, hogy ez a tisztaságot védő hadsereg rendben tudja tartani saját portáját, elsősorban cirokseprűre lenne szüksége, de az nincs. Szaladnak a házfelügyelőhöz, viszik az elnyűtt seprűcsonkot, hogy cserélje ki. Eredmény: cirokseprű nincs! A házfelügyelő fut a házkezelőségre, eredmény: ugyanaz. A házkezelőség telefonál az Ingatlankezelő Vállalatnak és kéri, hogy a plakátok mellé seprűt is küldjenek, mert plakáttal, bármilyen tetszetős is legyen az, seperni nem lehet. A válasz a megszokott. Erre az immár krónikussá vált seprűtelenségre jellemző az alábbi eset.

A XIV. kerületi IKV hatalmas területéhez mérten, 2000 darab cirokseprűt rendelt meg a második negyedévre a Budapesti Vegyianyag Nagykereskedelmi Vállalatnál. A Nagyker. viszont a cirokseprűk szűk keresztmetszetére hivatkozva csak 400 darab seprű szállítására vállalkozott. Nesze neked „tiszta Budapest"-mozgalom, téged ugyan alaposan leszázalékoltak!

Mindenütt a szűk keresztmetszetre hivatkoznak. Csak a szemét nem hivatkozik semmire. Vígan él a pesti házakban. Nincs szűk keresztmetszete...

Bernáth Ede

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyiban megjelent „Eberség, vagy bürokrácia?" című panasz ügyét megvizsgáltuk és megállapítottuk, hogy a helytelen eljárás egyrészt a minisztérium egyik dolgozójának feledékenysége, másrészt pedig az eligazító-iroda dolgozójának túlzott merevsége miatt következett be. Hasonló esetek elkerülésére intézkedést tettünk.

Gábor Iván,
Könnyűipari Minisztérium

Közbenjárásodra a XV. kerületi Ingatlankezelő Vállalat kéményemet megépítette.

Márton István,
Bp., XIV., Zászlós u. 1.

Ősz óta eredménytelenül kért szántásomat a székkutasi gépállomás most elvégezte. Köszönöm a segítséget!

Fodor András,
Orosháza, Aradi u. 23.

A posta figyelmébe!

Egy Budapesten feladott és a Fővárosi Autóbuszüzemnek címzett ajánlott levél több mint egy hétig bolyongott, amíg végül visszaérkezett a feladóhoz. A kilenc nap alatt tíz bélyegzővel és öt kézbesitési előjegyzéssel tarkították a levelet, mely szerint a Fővárosi Autóbuszüzem a XIV. kerület, Tükör utca 3. szám alatt nem található. „Címzett ismeretlen", „Nem fogadta el" stb...

A magyar posta híres volt arról, hogy a leglehetetlenebb címzések esetén is feltalálta magát, fáradságot nem kímélve kinyomozta a címet és kézbesítette a levelet. Éppen ezért furcsa, hogy a Fővárosi Autóbuszüzemet — melynek valóban nem XIV. Tükör u. 3., hanem V. ker., Kuria u. 3. a címe —, nem találták meg a nyolc nap alatt. Pedig Fővárosi Autóbuszüzem csak egy van Budapesten. És a cím a telefonkönyvből is megállapítható...

Ez is megtörténik...

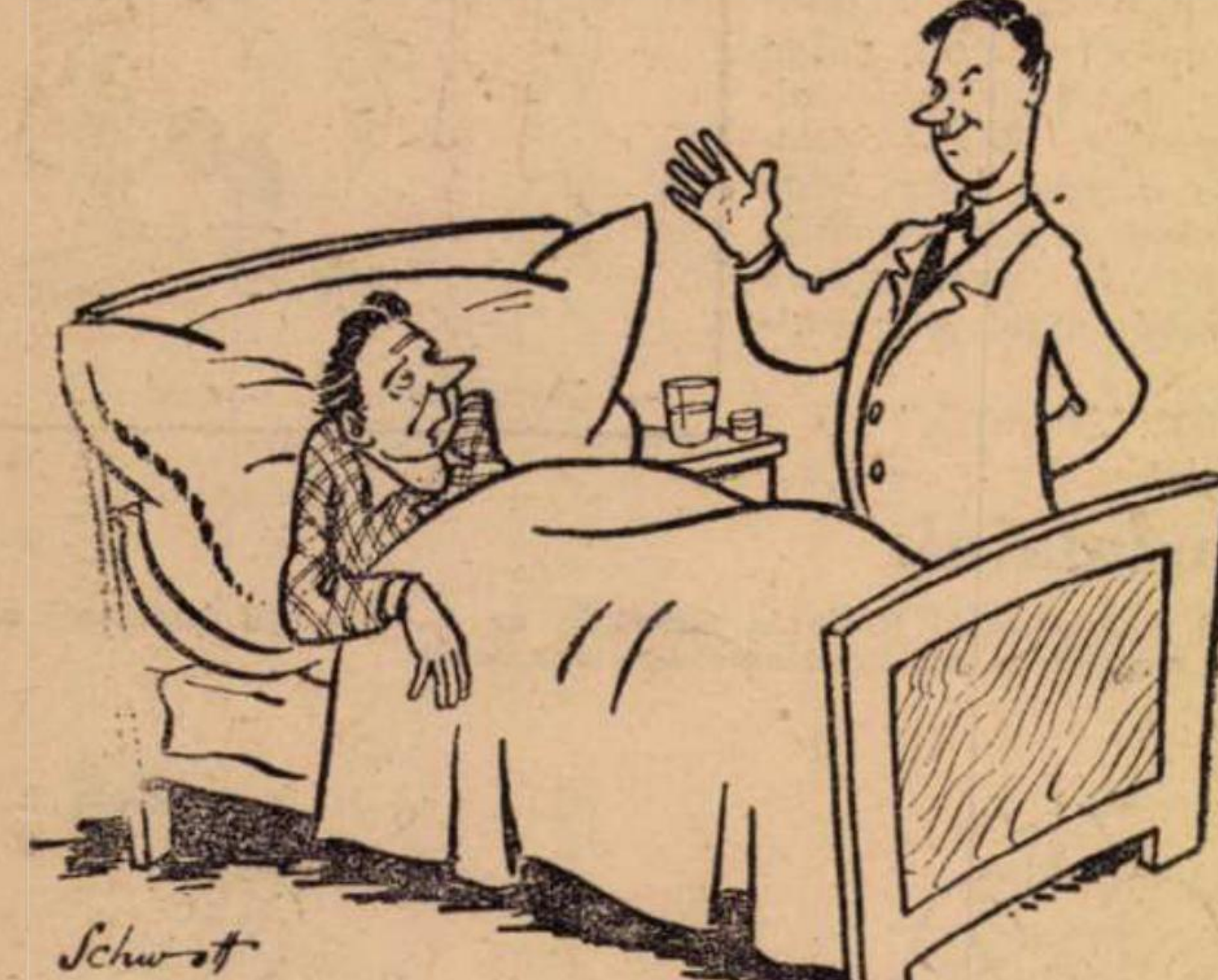

— Csak semmi izgalom, Balog kartárs, maga a betegsége alatt is 140 százalékot teljesített...
— Én? Hát ki dolgozott helyettem?
— A dekorációs felelős!

Ügyelet az alagsorban

Kisfiamat vasárnap délelőtt be kellett vinnem a Péterfy Sándor utcai kórházba, hogy az ügyeletes orvos injekciót adjon neki. A kórházi ügyelet az alagsorban egy szűk folyosón található, ahol három pad áll a betegek rendelkezésére. Amikor ott voltam, körülbelül negyvenen álltunk sorba karonülő, lázas gyerekekkel. Leülni nem lehetett, a rettenetes meleg ellen sem tudtunk védekezni, mert ablak nincs és a kabátokat sincs hová lerakni. Több mint két órát álltam sorba, amíg bejutottam a rendelőbe, vagyis egy csöpp kis helyiségbe, piszkos fallal, falból kilógó villanyvezetékkel. A doktornő vezette a betegfelvételt, vizsgálta a gyerekeket és adta az injekciót. Mindezt egyedül neki kell elvégeznie!

Mivel az eset felháborított bennünket, panaszra mentünk a kórház gondnokához, aki azzal utasított el, hogy ő „csak egy egyszerű gondnok" és nem tud semmit se csinálni. Az igazgató pedig, akihez utasított, nem fogadott bennünket. Ezért itt szeretném megkérdezni a következőket:

A Péterfy Sándor utcai kórházban, amely elég nagy, csak az alagsorban jut hely az ügyeletes orvosnak? Miért nincs néhány fogas ott, ahol várakozni kell? Miért nincs az ügyeletes orvos mellett asszisztens és miért kell lázas beteg gyerekekkel órákig várakozni az injekcióra?

Jánosi Ferencné
Bp., VII., Jósika u. 26.

Hol a fejadagom?

Az ormánysági Állami Gazdaságba még februárban befizettem 178,74 forintot, 188 kilogramm búzáért. A gazdaság később levélben értesített, hogy a fejadagot átutalta a letenyei malomba, ahol felvehetjük. Azóta többször jártam a malomban, de nem tudnak a dologról semmit.

Az ormánysági Állami Gazdaságban már nincs, a letenyei malomban még nincs a fejadagom? Vajon hol lehet?

Mándi István,
Letenye

Aminek nem szabadna lennie

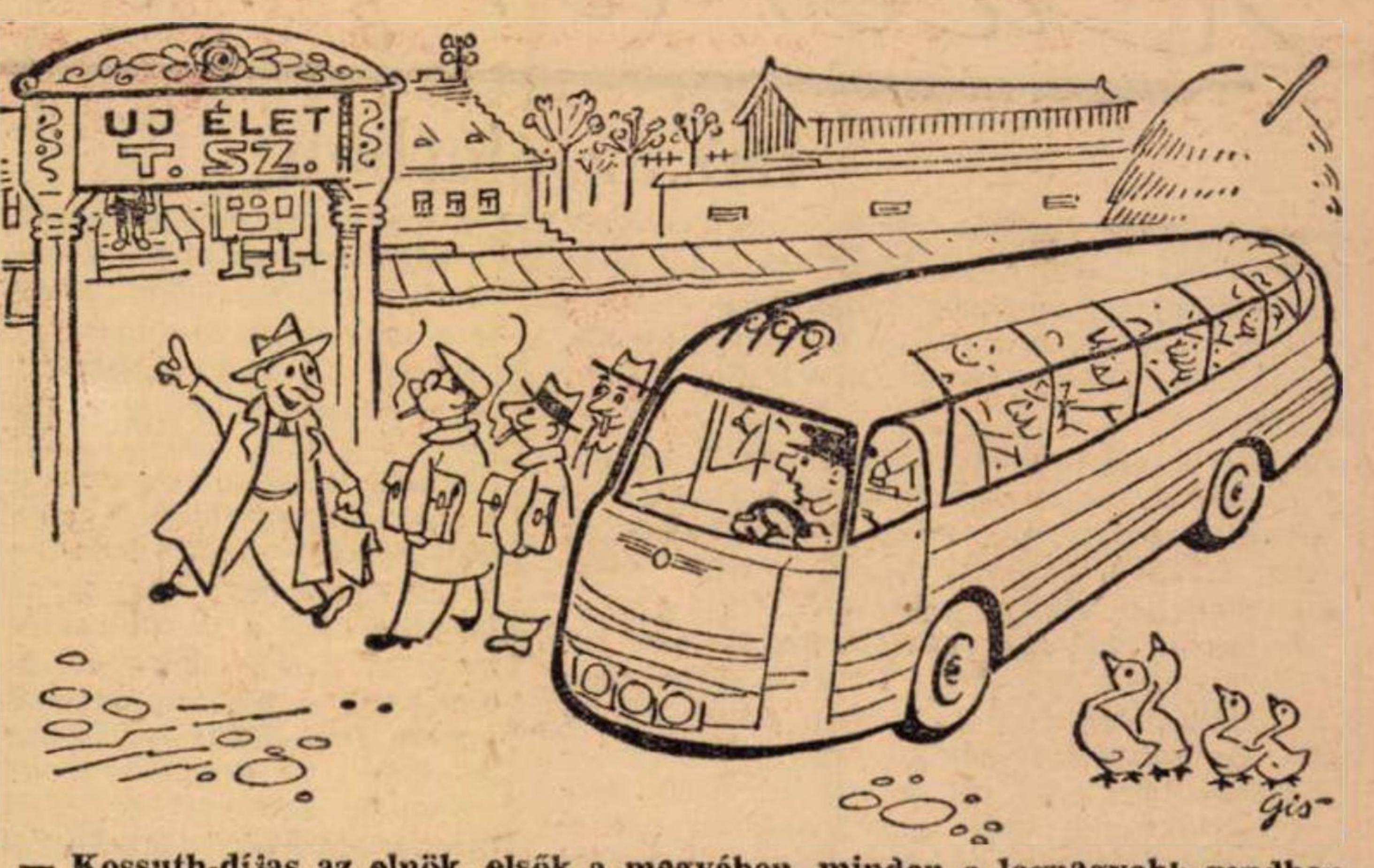

— Kossuth-díjas az elnök, elsők a megyében, minden a legnagyobb rendben... Itt érdemes lesz patronálni!

DIÓHÉJBAN

Hosszabb idő óta keresek sötétkék színű „Bagarol"-cipőkrémet. A válasz minden esetben az, hogy létezik ugyan, de már régen nem láttak. Ugyanakkor a leglehetetlenebb színekben korlátlan mennyiségben kapható. Ha sötétkék bőrből készült cipők kerülnek forgalomba, akkor valamiképpen gondoskodni kellene sötétkék „Bagarol"-ról is — írja Stréli Rózsa, Budakalász, Rákóczi u. 9.

Mikor kapom meg a Győr-Sopron megyei Patyolat Vállalat esztergomi fiókjától ez év elején festésre beadott ballonkabátomat? És ha már a ballont nem adják vissza, miért nem válaszolnak expressz-ajánlott levelemre? — kérdi Landi László (Esztergom, Deák F. u. 45.) olvasónk.

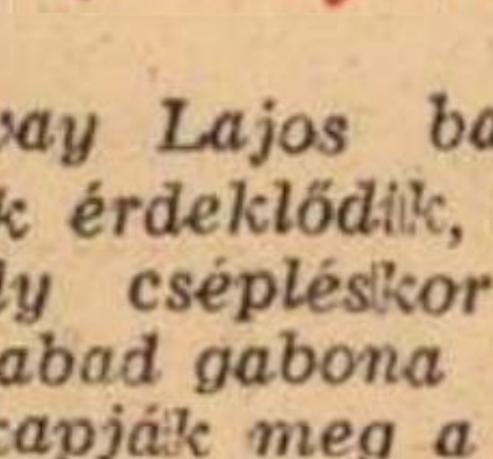

Lendvay Lajos baracsi olvasónk érdeklődik, hogy a tavaly cséplés kor beadott szabad gabona után mikor kapják meg a pétisót. Ugy látszik, hogy csak az ára volt fontos, mert azt már nyolc hónappal ezelőtt levonták. Most már ideje lenne a pétisót is megküldeni!

A szörnyszülött

Érdeklődéssel vettem kezembe az új telefonkönyvet. A „B" betűnél a Baloghok, Barnák, Benedekek között egy torzszülöttet, egy valóságos kakukfiókát találtam, amelynek nem a telefonkönyvben, hanem — ha volna ilyen — Körmönfontan Fogalmazott Mesterséges Zagyvalékok Tárában lenne a helye.

Kérlek, kedves olvasóm, ha van nálad telefonkönyv, lapozd fel a 24-ik oldalt. Ott szószerint ez áll:

„Benzinkutak javítása mértékhitelesítéséhez való előkészítése és nyomáspróbája műszaki berendezéseket forgalombahozó kft., VIII., Nap u. 21."

Ki szülte ezt a tengerikígyót? **(p. t.)**

Se pénz, se csirke!

A csornai baromfikeltető állomáson megrendeltem száz darab kiscsirkét. Amikor megkaptam az értesítést, hogy mehetek a csirkékért, éppen a legzordabb téli idő volt, az autóbusz sem közlekedett a nagy hó miatt. Ezenkívül az értesítés is későn érkezett, ezért kedvező idő esetén sem tudtam volna a jelzett időre elmenni.

Pár nap múlva, amikor Csornán érdeklődtem a csirkék ügyében, azt mondták, hogy majd áprilisban kapok csirkéket. Egy másik keltetőállomási vezető viszont azt közölte, hogy a csirkék megdöglöttek. Azóta már kétszer voltam a csornai baromfikeltető állomáson, mindig más választ adtak. Legutolsó alkalommal gúnyosan kinevettek és azt felelték, hogy most már nem adnak csirkét és a befizetett száz forintot sem adják vissza. Vajon mit szólnának, ha a fizetésükből ilyen könnyen el kellene veszíteniök száz forintot?

Nagy Viktorné,
Bágyokszovát

A Kiskovácsi-pusztán tényleg így van?

Pomáz—dobogókői kirándulásunkon, a Kiskovácsipusztai Állami Gazdaság előtt elhaladva vettük észre az alábbi képen látható irányjelző táblát:

Mivel nem hittünk szemünknek, a fényképezőgép lencséjére bíztuk, döntse el: a szemünk káprázik-e, vagy valóban állattenyésztés folyik-e az ÁG kultúrotthonában? — kérdi Krasznai László olvasónk.

A fénykép ellenére sem hisszük el azt, amit a tábla mond. A kultúrotthon bizonyára Kiskovácsi-pusztán is a kultúra otthona... Valószínűleg azért írták a táblára, hogy „Kultúrotthon" és „Állattenyésztés", mert mindkettő egyirányban fekszik. Egy táblán ez a két felirat azonban bántó és ízléstelen.

Az öreg szaktárs jó tanácsa

— Baj van, Jani bácsi — állt oda Bekecs Marci ipari tanuló a mestere elé. — Csupa piszok vagyok, de a raktáros nem ad szappant.

— Nem ad? — csodálkozott az öreg — aztán miért nem?

— Azt mondta, hogy ha szappant akarok, akkor előbb tanuljam meg a rendet, meg, hogy mi a fenét képzelek én, hogy ő csak úgy osztogatja a szappant, mint az úristen a mannát, meg hogy akkor járjon a szám, ha már tisztában vagyok a bizonylati fegyelemmel...

— Vagy úgy! — világosodott meg az öreg agya. — Utalvány nélkül akartál szappant vételezni... No, akkor szamár vagy, öcsém, tényleg meg kell tanulnod a rendet.

— Mit tegyek, Jani bácsi?

— Tanuld meg, öcsém, hogy ha bármiféle anyagot akarsz vételezni, akkor előbb utalványt kell kérned. Nálunk ez a rend.

— Értem — mondta Marci, az öreg pedig letelepedett egy fúró tövében és folytatta. — Tegnap, amikor a tisztviselők azt a nagy paksamétát cipelték, akkor nem a könyvelés költözött le a műhelybe, hanem a rendeléseket hozták. Ezekben van az anyaglap is, amelyre a művezető ráírja, hogy milyen anyag kell a munkához. Ezután kitölt egy utalványt három példányban indigóval s mikor ez megvan, akkor már csak el kell hozni az anyagot a raktárból.

— Szóval erre kapom a szappant?

— Ne türelmetlenkedj, öcsém, mert akkor soha sem lesz belőled esztergályos — morgott az öreg. — A szappan, az rezsianyag, ott más eljárás is van. Ennél a művezető utalványát még jóvá kell hagyatni és alá kell iratni a rezsianyaggazdálkodási előadóval.

— Na — jegyezte meg Marci —, elég nehezen adnak egy darab szappant.

— Szappant erre nem adnak — legyintett türelmetlenül a mester. — Várd meg, amíg befejezem. A szappan tisztálkodási eszköz, ezért a szappanutalványt a munkavédelmi előadónak is alá kell írni... Hát így kaphatsz a raktárban szappant — fejezte be az öreg. — Nálunk ez a rend.

— Aha — vakarta a fejét Marci. — Szóval ha szappant akarok, akkor ezt kell csinálni...

Az öreg bólogatott:

— Már attól függ, hogy mire kell a szappan. Mert ha mosakodni akarsz, legjobb, ha a Közértben veszel egyet. A raktárból igényelni nem érdemes, mert mire megszereznéd ezt a sok aláírást, addig úgyis lekopik rólad a piszok...

B. Erdélyi József

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.